278

Jeneth Astor

O SEARĂ DE DRAGOSTE

Colecția EL ȘI EA

Editura ALCRIS

ÎN CURÂND EDITURA ALCRIS începe publicarea celei mai citite autoare de romane de dragoste din toate timpurile: BARBARA CARTLAND.

Nu lipsiți de la întâlnirea cu celebra autoare și colecția „NOSTALGIC".

Elegantul și foarte bogatul domn Thole are un secret. Într-o seară, pe malurile Tamisei, o descoperă pe Eva, o nativă a zodiei Vărsător. Drumul lor e presărat de neînțelegeri și minciuni. Prea multe secrete le otrăvesc dragostea.

Vărsătorului îi va trebui toată înțelegerea pentru a descâlci această țesătură de suspiciuni.

THE BEST

ISBN 973-9405-38-X

Preț: 10000 lei

În curs de apariție

ÎN CĂUTARE DE SOȚI

Barbara Cartland

(Colecția "NOSTALGIC"nr.1)

Într-un orășel de provincie trăiesc modest trei surori, fete tinere și foarte frumoase, rămase orfane. Mort de curând, tatăl lor nu le lăsase un venit îndestulător, deoarece-și jucase banii la cărți.

Cea mai mare dintre surori își amintește, din spusele tatălui ei de prietenia ei cu ducele de, Broxbourne, nașul ei, dar de la care nu primise niciodată nimic. Decisă să găsească frumoaselor ei surori soți bogați, ea se hotărî să plece la Londra în căutarea ducelui de Broxbourne. Ajunsă la palatul ducelui află că batrânul murise.

Va renunța Adriana la planurile ei în urma acestor evenimente ?

LOGODNICĂ DE OCAZIE

Barbara Cartland

(Colecția "NOSTALGIC"nr. 2)

Pentru a scăpa din viesparul în care nimerise și pentru a evita ca dușmanul său de moarte, lordul Burnham, să se răzbune crunt pe el, marchizul de Stower trebuie să fie foarte abil. Lordul Burnham este convins că soția sa îl înșeală cu marchizul, căruia nu-i rămâne de făcut decât să caute repede o logodnică ...de ochii lumii. Dar pe cine ?

Nu are le dispoziție decât trei zile pentru a găsi o tânără persoană care să se preteze la o asemenea mascaradă.

Capitolul 1

Muzica ce venea dinspre casă se auzea în surdină. Luminile dansau pe suprafața sclipitoare a Tamisei, scăldată în ultimele raze de soare.

Cu un pahar în mână, Eve coborî panta lină care ducea la debarcader. Apa clipocea ușor lângă treptele de lemn. Spectacolul apei în noapte o fermeca pe această nativă a Vărsătorului. Ezitase îndelung să accepte invitația lui Deborah, dar prietena și colega ei de clasă n-ar fi acceptat refuzul ei de a asista la logodnă, sub pretext că Greg pleca la New York pentru o călătorie de afaceri.

Privirea Evei se întunecă la acest gând. La întoarcere, Greg îi va pretinde un răspuns. Îi rămânea o zi să hotărască dacă accepta sau nu să devină soția lui...

Hipnotizată de frumusețea Tamisei în asfințit, Eve se

așeză gânditoare pe prima treaptă a vechii scări de lemn care se scălda în apă. Cerul era presărat cu stele ale căror luciri palide se reflectau pe suprafața sclipitoare a fluviului.

Șuvițele roșcate de păr des ale tinerei se reliefau clar pe rochia verde care se mula strâns pe silueta ei subțire și grațioasă.

O voce masculină, caldă și profundă, o scoase brutal din visare.

- Încerci să fugi discret?

Ea-și ridică repede privirea asupra interlocutorului ei. Era un bărbat impozant, în smoching. Sub privirea lui albastră și amuzată, ostilitatea pe care o simțise născându-se în ea dispăru ca prin farmec. Frumusețea crepusculului sau faptul că erau singuri, departe de zgomot și priviri indiscrete, o făcu să recunoască cu un zâmbet:

- Într-un sens, da...

Cu o mișcare suplă, el se așeză lângă ea, fără a da cea mai mică atenție costumului său impecabil, și contemplă în tăcere apele calme ale Tamisei.

Eve profită pentru a-l cerceta pe furiș. Dintr-o privire, observă pometii înalți, fruntea degajată care dădeau profilului lui o alură de-a dreptul aristocratică.

- Poate că ar trebui să ne alăturăm celorlalți invitați...

- Ai renunța să fugi?

- Doar n-o să fug cu un bărbat despre care nu știu nimic.

- Nici o problemă, este suficient să mă prezint. Mă

numesc Zack Thole.

- Eve Hallam...

- Nu ești din întâmplare rudă cu Hallam, cel care se ocupă cu șantierele de agrement?

Ea izbucni în râs.

- Exact, dar nu din întâmplare. Sunt fiica lui Frank Hallam.

- Dar nu lucrezi cu el?

- Mă ocup de închirieri, în timp ce tatăl meu se însărcinează cu reparațiile.

- Iată de ce nu te-am văzut la șantier, murmură el cu un ușor regret.

Noaptea care, cu câteva clipe mai devreme, părea calmă și senină, deveni brusc tulburătoare și misterioasă. Eve vru să se concentreze asupra conversației și încercă să ghicească în ce împrejurări acest om bogat și puternic putuse frecventa șantierele tatălui ei.

- Ești cumva proprietarul lui Rebel Lady?

- Ai ghicit!

El se ridică și-i întinse mâna. Dar ea părea să-l privească fără a înțelege. Femeile din Vărsător sunt curioase, intuitive și captivate repede de situații stranii, extraordinare.

- Dacă vrei să fugim împreună, este momentul!

El vorbise cu umor de parcă îi bântuise semnul zodiacal și profita de caracterul ei plin de fantezie.

- Doar nu vorbești serios?

- De ce nu?

- Și unde am merge?

- Avem un vapor. De ce n-am merge în sus pe Tamisa?

- Dar... Nu-i decât o barcă! se minună Eve descoperind ambarcațiunea legată de ponton.

- Ești totuși romantică...

- De unde știi?

- După imaginația de adineaori... Semănai cu o sculptură de pe proră, cu privirea ațintită asupra apei. Și apoi ești subțire, grațioasă, elegantă. Probabil o femeie Vărsător... Vino, insistă el. Dacă te-aș lăsa să pleci, aș avea impresia că mi-am imaginat această scenă fermecătoare.

Fără a-i aștepta răspunsul, o trase spre ambarcațiunea ușoară care plutea pe valuri. Cu o mișcare suplă, Eve se instală la pupă. Curiozitatea fusese prea mare. Fantezistă, romantică, chiar dacă se minuna de această aventură ciudată, Eve nu era mai puțin încântată în sinea ei.

Zack se aplecă pentru a dezlega barca. Cu un gest sigur, el băgă vâslele în locașurile lor și împinse barca în curentul apei. După o clipă, el își intrase în ritm și Eve, tulburată, își întoarse ochii de la umerii puternici reliefați din cauza efortului. Zack Thole era fericitul proprietar al unui vaporaș elegant și rapid, dar știa să mânuiască și vâslele.

- Seara este nemaipomenită, murmură ea în cele din urmă.

- Ca și dumneata! Dar cum se face c-ai venit singură?

- Logodnicul meu este la New York, pentru afaceri...

- Păcat!

Păcat pentru ea că Greg era absent, sau pentru el că ea era logodită? se întrebă imediat Eve. Înainte ca ea să fi putut dezlega semnificația cuvintelor lui, el reluă conversația.

- La ce te gândeai când te-am surprins pe malul Tamisei?

Ciudat, dar ea nu-l întrebă cu ce drept îndrăznea să se amestece în viața ei. De altfel, la ce se gândea? La Greg, evident! Și Simon îi percepuse gândurile fiindcă din cauza lui ezita atât să se pronunțe asupra căsătoriei. Putea oricând să obțină de la Greg un răgaz, dar fuga nu rezolvase niciodată vreo problemă. Era o dovadă de lașitate și Greg merita precis mai mult.

Ei se întâlneau de aproape un an și ea abuzase destul de răbdarea lui. Ea-l făcuse să înțeleagă repede că nu era o fată ușor de cucerit.

Din cauză că era în continuare îndrăgostită de Simon, nu reușea ea să se decidă? Și totuși, cum putea să pretindă că-l mai iubea pe Simon după felul în care acesta o trădase? Nu dragostea, ci un sentiment inexprimabil de trădare îi interzicea acum să aibă încredere într-un bărbat. Totuși, la douăzeci și șase de ani, ea visa în continuare să-și întemeieze o familie. Dacă nu se hotăra, în curând va fi prea târziu. Și dacă nu era cu adevărat îndrăgostită de Greg, întreținea cu el relații privilegiate și nu se înșela în privința sentimentelor pe care acesta i le purta. Cine știe ce s-ar putea întâmpla într-o zi? Acum era intim convinsă că Simon o vindecase

pentru totdeauna de iubire.

- La ce mă gândeam? repetă ea cu o voce șoptită, lăsându-și mâna să plutească pe apă.

Întâlnind privirea senină a lui Zack, ea își dădu seama cât de ușor era să-i mărturisească acestui bărbat, acestui necunoscut, drama în care fusese amestecată cu cinci ani în urmă. Și totuși tăcu. Durerea era încă prea mare.

- La nimic precis, răspunse ea în cele din urmă.

- Te găsesc foarte enigmatică. Mi-ar plăcea așa de mult să te cunosc, Eve Hallam!

Continuând să vorbească, el executase o semiîntoarcere impecabilă și-și redusese eforturile acum când barca urmărea sensul curentului.

- Știi deja că lucrez cu tatăl meu, îi aminti ea, brusc suspicioasă. Și mi-ai ghicit semnul astrologic.

- Numele dumitale și profesia nu mă interesează prea tare! Misterul care te înconjoară aș vrea să-l pătrund. Misterul zodiei dumitale, poate...

- Aș prefera să-mi vorbești despre dumneata.

Profitând de semiîntuneric, ea îl privi mai atentă și estimă că el trebuia să se apropie de patruzeci de ani. Părea sigur pe el; trăsăturile lui expresive și bărbia voluntară trădau o mare forță de caracter.

Remarcă părul lui brunet, decolorat în parte de soare, și trebui să-și înăbușe dorința de a-i mângâia șuvițele rebele.

- Ce vrei să știi?

- Mai întâi, unde ai învățat să vâslești atât de bine?

- Navele mi-au legănat copilăria, răspunse el. Am început cu o barcă veche, pentru a ajunge la iahtul pe care-l cunoști... Oricum întotdeauna am trăit în apropierea apei. Bunicul meu pilota vapoarele mari care voiau să intre sau să iasă din portul Southampton. El mi-a oferit prima barcă. Îmi câștigam banii de buzunar abordând iathurile și făcând curse în locul proprietarilor care pentru nimic în lume nu și-ar fi întrerupt bronzatul la soare.

- Frumos spirit de inițiativă! remarcă ea sperând ca el să-i dezvăluiască profesiunea pe care o exercita.

Muzica de la petrecere se auzea înăbușit; cu câteva lovituri de vâsle puternice, Zack împinse barca până la debarcader. Dintr-un salt, sări pe punte și-i întinse galant mâna pentru a o ajuta.

La această mângâiere furișă, involuntară, ea se înfioră violent. Zack Thole îi inspira sentimente contradictorii pe care nu și le putea analiza și care o făceau să se simtă stânjenită.

Pentru prima dată de la începutul serii, Eve se simți obligată să rupă tăcerea ciudată care se instaurase între ei.

- Ce trebuie făcut pe Rebel Lady? îl întrebă ea.

Vreme de o clipă, el o cercetă cu privirea și, din nou, ea fu încercată de senzația neplăcută că el îi citea gândurile. Dar la sunetul vocii lui calme și limpezi, își recăpătă încrederea.

- L-am însărcinat pe tatăl dumitale să vopsească lemnăria și să controleze motorul. Tocmai am

cumpărat un apartament la Marlow și sper să pot petrece mai mult timp pe apă. Mi se reproșează mereu că nu trăiesc decât pentru muncă. Dacă reușesc să mă eliberez în weekenduri, va fi o mare victorie!

Eve nu se putu împiedica să râdă. Cu un pas sigur se duse lângă ceilalți invitați, urmată îndeaproape de Zack Thole. Asurzită de muzică, ideea că cu câteva clipe mai devreme era cât pe ce să se lase pradă farmecului unui necunoscut i se păru dintr-o dată caraghioasă.

Zack era un bărbat fermecător, dotat cu o puternică putere de seducție. Știind și unul și celălalt că erau singuri în această seară, era aproape normal să-și fi dorit să-și țină reciproc companie. Ce evident și banal devenea brusc totul! Poate chiar prea banal pentru un Vărsător...

Terasa era aglomerată.

- Vrei să dansezi? propuse Zack. Sau crezi că prietenul tău ar avea vreo obiecție?

- Eu nu-i aparțin!

- Nici lui, nici altui bărbat, adăugă Zack curios.

- Exact.

- Aprobă independența dumitale?

Eve ridică din umeri cu dezinvoltură.

- Greg nu știe să spună nu. El gândește doar că trebuie să se arate mai insistent. În publicitate, această concepție pare să fie cea mai potrivită. Sper ca asta să-l ajute să încheie contractul pe care-l negociază la New York.

Cuvintele ei fură întâmpinate de o tăcere de gheață.

Intuitiv, Eve înțelese că farmecul se rupsese brusc, dar înainte de a bănui motivul, Zack o întrebă:

- Pentru ce societate lucrează?

Când ea îi indică numele, el aprobă scurt. Fu rândul Evei să fie surprinsă.

- Îl cunoști pe Greg Neville?

- Drumurile noastre s-au încrucișat efectiv... Acum câtva timp, lucra pentru mine.

Ea percepu animozitatea pe care i-o purta. Niciodată nu-și închipuise că vocea gravă și melodioasă a lui Zack Thole putea lua accente atât de dure și tăioase.

Deși Eve era o femeie independentă, plasa loialitatea înaintea oricărui alt sentiment. Și în câteva minute, Zack ridică o barieră de netrecut între ei, dezvăluindu-i părerea proastă pe care o avea despre Greg.

Ea îi susținu privirea fără să clipească. Tăcerea ei arăta clar dezaprobarea.

- Îți mulțumesc pentru această plimbare nocturnă, spuse ea în cele din urmă, dar dacă nu te superi, aș vrea să salut câțiva prieteni vechi.

Zack Thole nu se sinchisi de această despărțire bruscă.

„Este un bărbat arogant, judecă ea impulsiv. Cum am putut să mă înșel așa de tare în privința lui?"

*

* *

Câteva clipe mai târziu, ea își croia drum printre numeroșii invitați și se alătură unui grup de prieteni care discutau plini de vervă, lângă șemineu. Deși refuza

- Câți ani are?

- Treizeci și cinci.

Era din cauza trăsăturilor lui pronunțate? Ei îi păruse mai în vârstă.

- Să fii secretara lui nu este comod, continuă Deborah, dar, crede-mă, nu mi-aș schimba locul cu nimeni... Ca să fiu sinceră, dacă nu l-aș fi întâlnit pe Stuart, cu siguranță m-aș fi îndrăgostit de el.

*

* *

Nativele din Vărsător sunt adesea partenere deosebite. Fermecătoare și derutante, sub o simplitate aparentă. Probabil asta gândea tânărul care venea s-o invite pe Eve la dans. El o înlănțui posesiv. Reținându-și o mișcare exasperată, Eve puse o mână ușoară pe umărul partenerului ei și se lăsă dusă de accentele melodioase ale viorilor.

Și atunci se interpuse Zack între ei, atât de categoric, încât ea nu mai avu timp să protesteze.

- Îmi pare rău, tinere, spuse el pe un ton hotărât, dar ea mi-a rezervat acest dans cu mult înainte...

- Nu-ți lipsește îndrăzneala, protestă Eve, înțepenind la contactul mâinii lui cu spatele ei gol.

- Inițiativa, o corectă el imediat cu un zâmbet amuzat.

- Îmi place să-mi aleg partenerii, îl sfidă tânăra. Nu insista...

- Ai de gând să-mi faci o scenă în public? Nu este totuși genul dumitale...

Timp de câteva secunde, ea îi susținu privirea înainte de a ceda.

- De acord. Ai câștigat!

- Nu te opune, Eve, o sfătui el coborându-și vocea. Păstrez o amintire prea frumoasă a întâlnirii noastre.

Muzica dulce, lumina difuză... Totul o îndemna să cedeze la farmecul seducătorului ei partener.

Dansezi o dată sau de două ori. Te lași condusă blând. Și ajungi să-ți pui obrazul pe umărul partenerului, să-ți înlănțuiești brațele în jurul gâtului lui. Și astfel, Eve avu foarte repede impresia că nimic nu exista în afară de cuplul pe care îl formau ei.

Și când realiză brusc cât de mult i se abandonase, ea ridică repede capul și vru să mărească distanța dintre ei. Zack Thole era seducător, poate prea mult după gustul ei, iar Eve era ca și căsătorită cu un bărbat pe care el nu-l aprecia deloc.

- Aș putea dansa cu dumneata nopți întregi, îi mărturisi el cu un oftat.

- Această noapte va fi suficientă. Și ca Cenușăreasa, eu voi dispărea...

- Nu este încă miezul nopții...

Acum, când nu mai dansa, ea păru să-și fi venit în fire. Tânăra oftă aproape ușurată.

- Mi-e teamă că trebuie să plec.

- Cum ai venit?

- Cu mașina. Nu-mi place să depind de nimeni, îi aminti ea.

- Am remarcat... Acceptă cel puțin să te conduc până

la mașină...

- Îți mulțumesc, dar nimic nu te obligă...

- Ți-e frică de mine?

Ea roși fără să vrea.

- Te supraestimezi!

- Nu fi atât de susceptibilă!

Ea îl privi cu ostilitate, știind că oricum, el o va însoți. Nativul din Vărsător crede în fatalitate.

Când ieși, după ce-și recuperase eșarfa de mătase și-și luase la revedere de la Doborah și Stuart, el o aștepta afară.

Urcară în tăcere pe marele bulevard. Eve se pregătea să-l salute cu politețe când constată cu ciudă că un Rover strălucitor îi bloca mașinuța. În afara ezitării sale, Zack întrebă:

- Care-i mașina dumitale?

- Cea roșie!

- Manevra nu va fi prea ușoară...

- Nu-ți face griji pentru mine.

Ea se strecură la volan, puse motorul în funcțiune și-și dădu seama brusc de dificultatea manevrei.

Zack deschise portiera și întrerupse contactul.

- Îmi permiți să te ajut? se oferi el cu galanterie.

Ea îi întinse cheile fără nici un cuvânt. Zack zâmbea, încrezător în sine. Cu o mișcare agilă, el se așeză în locul ei și, după câteva manevre, reuși să scoată mașina.

El lăsă să meargă motorul și ea se opri, cu mâna pusă pe portieră, pentru a-i mulțumi.

- La revedere, Zack, mulțumesc.

- Noapte bună, Eve, răspunse el fără a o scăpa din ochi. O să-mi aduc aminte multă vreme de seara aceasta...

Ar fi trebuit ca ea să se dea la o parte, să rupă vraja clipei, dar când el își aplecă fața spre ea și-i atinse buzele, tânăra nu se mișcă.

Era un sărut amical și nevinovat.

Până în această clipă, Eve nu crezuse niciodată în dragoste la prima vedere. Bătăile inimii i se accelerară anormal totuși, când el îi atinse gura cu buzele. Ca și cum Zack îi sesizase emoția, îi prinse bărbia între degete, forțând-o să-i întâlnească privirea.

Ea nu protestă când el o atrase spre sine. Îi puse o mână tremurătoare pe umăr, nu ca să-l respingă, ci dimpotrivă, pentru a-și păstra echilibrul când buzele lor se uneau într-un sărut inevitabil și periculos.

- Eve...

Vocea lui era caldă și profundă.

- Nu!

Cum el o ținea în brațe, ea se smulse din îmbrățișare și intră repede în mașină.

Demară accelerând cu putere.

Cu un gest brusc, Eve își dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte și-și șterse nervoasă buzele, de parcă ar fi vrut să înlăture urma blândă a gurii lui Zack.

Venind la această petrecere, ea se întrebase care-i erau sentimentele față de Greg.

Două ore fuseseră de ajuns ca să uite totul... Și pasiunea cu care răspunsese la sărutările unui necunoscut

o îngrozea și o fermeca totodată.

Capitolul 2

Practic, nu era circulație, și Evei nu-i trebui mult timp să ajungă la Cookham. Deschisese radioul, încă sub imperiul șocului. Dragostea unui Vărsător se adresează mai întâi esenței superioare a ființei - dragostea fizică nu vine decât după aceea. Eve se părea că sărise etapele; nu se recunoștea! Pe parcursul drumului bătăile neregulate ale inimii i se calmară totuși și ea își promise că nu i se va mai întâmpla așa ceva.

Tot reflectând, intră pe aleea cu pietriș ce ducea la peronul casei lor impozante cu fronton dublu. Locuia în această veche clădire din fragedă copilărie. Nu plecase decât în timpul studiilor. După aceea, tânăra lucrase câteva luni în străinătate, la o agenție de voiaj care închiria vapoare cu destinația Franța și Olanda. Această experiență, pe cât de scurtă pe atât de bogată, o ajutase mult când se hotărâse să intre în întreprinderea familială. Pe atunci, ea știa deja că nu se va consacra picturii, prima ei pasiune.

Luase hotărârea la moartea mamei sale. Tatăl ei, copleșit de durere, s-ar fi extenuat probabil din cauza

acestei activități fără ea!

Eve se miră să constate că fereastra de la biroul lui era încă luminată la această oră târzie a nopții. Întinse mâna pentru a-și apuca eșarfa, dar nu întâlni cu surprindere decât un gol. Crezu mai întâi că eșarfa fină de mătase trebuie să fi alunecat printre scaunele mașinii, dar n-o găsi deloc.

Își aducea perfect aminte că și-o pusese pe umeri ieșind de la Deborah. Fața i se îmbujoră la gândul că trebuia s-o fi pierdut când Zack se aplecase pentru a o săruta.

Făcu un gest iritat. Nu pierderea eșarfei o agasa. Zack o găsise probabil pe trotuar și i-o încredințase lui Deborah. Nu, era amintirea felului ciudat în care se comportase un necunoscut!

În momentul în care împinse ușa grea, fu întâmpinată de Mizpah, magnifica pisică birmaneză pe care fratele ei i-o dăruise în urmă cu doi ani. Ca toate pisicile de rasă, Mizpah nu o iubea decât pe stăpâna sa. Se frecă de picioarele ei torcând și Eve strânse micul ghem pufos sub braț înainte de a pătrunde în biroul tatălui ei.

- M-am întors, anunță ea.

Instalat în spatele biroului său impozant, el era aplecat peste registrele de contabilitate. La lumina slabă a becului, trăsăturile îi păreau palide și obosite.

- Ai petrecut bine?

- Excelent! Deborah strălucea de încântare. Credeam că o să te găsesc în pat la întoarcere, adăugă ea pe un

ton plin de reproș.

Frank își trecu o mână obosită peste fruntea ridată.

- Verificam socotelile.

- Suntem în dificultate? se miră ea, așezându-se pe brațul fotoliului. Programările sunt bune pentru sezon și...

- Nu în asta constă problema. Mă asiguram pur și simplu de starea finanțelor. Investițiile costă scump, știi?

- Muncești prea mult, insistă fiica lui.

- Munca n-a ucis niciodată pe nimeni.

- Poate, dar aș prefera să te culci. Mi-ai promis...

În acel moment, auziră pneurile unei mașini puternice scârțâind pe pietriș, urmate imediat de un zgomot de pași.

- Cine poate fi la ora asta? întrebă Frank cu jumătate de voce.

Eve se apropiase de fereastră și dăduse perdeaua la o parte. Înainte ca el să ajungă în lumina de la intrare, ea îl recunoscu pe Zack.

- Este un prieten a lui Deborah, explică ea. Îmi aduce eșarfa...

Tânăra alergă până la ușă și trase adânc aer în piept înainte de a deschide. Nu-și amintea ca Zack să fie atât de înalt... Când îi întâlni privirea limpede, ea nu putu să nu se îmbujoreze.

- Cenușăreasa și-a pierdut șalul de mătase.

- Oh, dar nimic nu te obliga să-l aduci astă-seară!

Un zgomot surd care venea din direcția biroului

întrerupse mulțumirile reci ale Evei.

- Tată? întrebă ea, neliniștită.

Nu se auzi nici un răspuns. Ea aruncă o privire îngrozită în direcția lui Zack, înainte de a da buzna spre birou.

Frank era încleștat de masă. Lampa zăcea pe podea.

El se clătina periculos și ar fi căzut dacă Zack n-ar fi fost mai rapid ca Eve. Îl susținu cu fermitate și-l întinse pe canapea, fără vreun efort vizibil. Fața lui Frank era palidă și părea că are greutăți cu respirația. Când fata îngenunche lângă el, Zack îi desfăcuse deja cravata și gulerul de la cămașă. Bătrânul se mișcă ușor.

- Tată! Tată! Te simți mai bine?

El o liniști cu o bătaie a pleoapelor.

- Am avut o amețeală când m-am ridicat.

- Chem imediat doctorul.

- Nu, protestă el. Nu, te rog...

Cu un semn din cap, Zack o îndemnă să telefoneze. Ea fugi până la intrare și formă numărul cu o mână febrilă. Doctorul Osborne era un vechi prieten de familie. Nu se temea să-l deranjeze la o oră atât de târzie. El o asigură de altfel că va sosi peste cincisprezece minute.

Când Eve reveni în birou, tatăl său era tot pe canapea.

- N-a fost nimic, Eve, îi spuse el. Sunt obosit... Asta-i tot.

El vru să se ridice, dar Zack îl împiedică.

- Este mai bine să rămâneți culcat, domnule Hallam.

La urma urmei, nu există un remediu mai bun ca odihna.

- Cu doi contra mea, n-am nici o șansă! oftă Frank. Cât așteptăm, Eve oferă-i un pahar domnului Thole.

Când doctorul sosi, Eve îl conduse în birou și se retrase cu Zack în salon.

- Sper să nu fie inima! murmură ea nervoasă. Muncește prea mult. Am încercat să-l opresc, dar nu mă ascultă.

Cu un gest, Zack o invită să se așeze lângă el pe canapeaua adâncă.

- Dacă tatăl dumitale s-a surmenat în ultima vreme, sigur nu este grav.

Ea dădu din cap în tăcere, liniștită de aceste simple cuvinte de îmbărbătare. El îi luase mâinile într-ale lui, iar Eve nu făcuse nici un gest pentru a-l împiedica. Zack o obliga să i se spovedească. Ea îi răspunse mașinal la întrebări și când doctorul apăru în cele din urmă, tânăra se repezi la acesta.

- Cum se simte?

- Mai întâi, nimic alarmant... Mi-a jurat că este prima oară când este victima unei crize. Tensiunea îi este bună, dar prefer să nu neglijez nici o măsură de precauție. A acceptat să consulte un cardiolog și până atunci i-am prescris două zile de odihnă completă, concluse el cu un zâmbet. Contez pe tine, Eve... Tatăl tău este uneori încăpățânat.

- Vă promit că nu-l voi lăsa să se ridice din pat! răspunse ea, pe jumătate liniștită.

- O să-l ajut să se culce, continuă medicul, și asta-i tot pentru astă-seară.

- Permiteți-mi să vă însoțesc, propuse Zack.

Eve îi urmă pe cei doi bărbați în birou, și îngenunche imediat lângă tatăl ei, strângându-i mâinile cu afecțiune.

- Ai auzit, tată? Doctorul Osborne dorește să te odihnești.

- Ți-am spus că nu era nimic.

Totuși, el nu refuză brațul pe care i-l întindea Zack.

Doctorul Osborne îl susținu de cealaltă parte. Eve îi urmări cu privirea în timp ce se îndreptau către scară. Ce ușurare ca Zack să fie aici, pentru că doctorul Osborne nu avea o constituție robustă și sigur n-ar fi reușit niciodată să suporte greutatea tatălui ei.

La întoarcerea în birou ea puse la loc lampa care zăcea pe jos. Mai multe pagini se desprinseseră din registrul de contabilitate. Cifrele cu care erau acoperite nu-i spuneau nimic tinerei.

Acesta era oare motivul pentru care tatăl său se surmenase în ultimele săptămâni? Ea știa că banca le acordase un credit important pentru a-și acoperi recentele investiții. Pentru prima dată, Eve se întrebă dacă tatăl ei avea greutăți în achitarea datoriilor. Vărsătorul nu este prea înzestrat pentru chestiuni materiale; este prea aerian și idealist!

Încă era cufundată în registru de contabilitate, când îi auzi pe Zack și pe doctorul Osborne coborând. Doctorul îi vorbi din ușă:

- I-am dat un calmant pentru noaptea asta, dar nu ezita să mă chemi în caz de nevoie. Voi trece din nou luni.

Ea îi mulțumi cu căldură și înaintă câțiva pași în direcția lui.

- Nu te deranja, cunosc drumul.

Îl salută pe Zack și peste câteva clipe, ușa masivă de stejar se închise în urma lui cu un zgomot surd.

- Vrei să-ți pregătesc ceva de băut? propuse Zack. Se pare că ai nevoie...

- N... nu, mulțumesc, articulă ea slab.

Ea regreta că el nu plecase în același timp cu doctorul.

De ce îi era teamă? De ea sau de el? Înainte de a avea timp să-și răspundă, Zack continuă:

- Sper să te revăd, Eve...

- Nu, Zack... Nu pot. N-ar fi corect.

- Față de prietenul tău?

Ea încuviință

- Nu știu de cât timp te vezi cu Greg dar, crede-mă, băiatul acesta nu este genul dumitale.

- Chiar?

- Greg Neville este un egoist și un...

- Părerea dumitale nu mă interesează...

- Nu-l iubești! insistă Zack.

- Cum poți afirma un astfel de lucru? Abia mă cunoști.

Zack nu răspunse imediat și tăcerea care se lăsă între ei o făcu să se simtă prost.

- Vrei să-ți dovedesc? întrebă el trăgând-o brusc spre sine.

Ea vru să se apere, dar el îi prinse încheieturile mâinilor înainte ca ea să fi avut timp să facă cel mai mic gest.

- Îți interzic.

- Caracterul tău independent este o provocare pentru mine, Eve! Ar fi pentru oricare alt bărbat!

El se aplecă peste ea.

- Nu, murmură Eve încercând să se sustragă sărutului.

De data asta, gura lui fu mai tandră și mai posesivă, iar Eve răspunse fără să vrea. Dorința o pătrundea. Când trupul lui se lipi de al ei, ea avu o tresărire și încercă să reziste moleșelii care o copleșea.

- Destul!

- Nu încă! răspunse Zack punând încă o dată stăpânire pe buzele ei. Aveam dreptate... nu-l iubești pe Greg!

Numele de Greg o aduse brutal la realitate. Ea nu pălmuise niciodată un bărbat, dar dorința era de nestăpânit. Zack îi prevăzuse gestul și o opri la jumătatea drumului.

- Ești la fel de sălbatică precum o pisică.

Ea nu-i ripostă la remarcă, șocată de ardoare cu care-i răspunsese imediat la îmbrățișare. Niciodată nu mai fusese încercată de o astfel de plăcere... Eve descoperi astfel cea de a doua natură a Vărsătorului: pasionat, exaltat și teribil de carnal.

Tânăra se credea apărată împotriva dorinței și a dragostei, convinsă că nimeni nu va reuși să treacă de barierele înalte după care se retrăsese, în urma morții lui Simon. În câteva secunde, Zack venea să repună totul în discuție.

- Lasă-mă singură! îl implora ea în cele din urmă.

- Prea târziu, Eve, replică el obligând-o să-i întâlnească privirea. Ești o femeie mândră, provocatoare, pasionată și atât de... seducătoare.

- Pregătește-te să fii dezamăgit, Zack.

El o scrută îndelung în tăcere, înainte de a-i răspunde.

- Vom mai vorbi!

- Pleacă de aici! urlă ea sub efectul combinat al furiei și unei premoniții ciudate. Ieși!

- Foarte bine. Nu te obosi să mă conduci. N-aș putea rezista tentației de a te săruta o ultimă oară.

- Și eu să te plesnesc! ripostă ea, arătându-i ușa.

De furie, trânti ușa biroului după el și se sprijini de aceasta, cu răsuflarea întretăiată. Cum îndrăznea el să insinueze că ei vor fi iubiți? N-o cunoștea decât de câteva ore! În ciuda indignării, nu se putu abține să-i admire tupeul. Deși nimeni n-o înlocuise pe soția sa în inima lui, Zack Thole nu-și ascundea înclinația pentru aventurile amoroase. Acest gen de bărbat nu merita nici măcar deranjul de a te înfuria, hotărî ea. Cea mai bună soluție era să-l uite.

*

* *

Mai ușor de zis decât de făcut... În ciuda neliniștii inspirate de starea de sănătate a tatălui ei, Zack continua să-i ocupe mintea. Așa cum se temea, trebuise să-și desfășoare toată energia pentru a-l obliga pe Frank să se supună repausului total prescris de către doctorul Osborne. S-ar fi zis că îmbătrânise subit și, în ciuda asigurărilor lui, nu reușise s-o convingă pe fiica sa că afacerea le mergea perfect. Eve ar fi dorit să discute situația lor financiară cu fratele ei, dar Robin era în examene. Vărsătorul este altruist - ea ezita să-l deranjeze pe acesta într-o perioadă critică.

*

* *

Luni dimineața, încă preocupată, Eve ajunse în micul birou amenajat deasupra hangarului vapoarelor. Buchetul de garoafe care trona pe masa ei o făcu să zâmbească.

„Greg!" se gândi ea cu tandrețe. Trebuie să se fi întors de la New York și nu scăpase ocazia de a-i trimite flori la prima oră. Nu uitase că garoafele roșii erau florile ei preferate.

Întinse mâna spre telefon pentru a-i mulțumi, dar înainte de a fi avut timp să formeze numărul, Ryan, maistrul lor, o strigă din josul scării.

- Eve! Domnul Newson ar vrea să-l vadă pe tatăl dumitale.

- Cobor imediat, răspunse ea, lăsând convorbirea telefonică pentru mai târziu.

Domnul Newson păru satisfăcut de îmbunătățirile

făcute la iahtul lui și plecă după ce mulțumi călduros. Apoi, vizitatorii se succedară unul după altul, fără ca Eve să aibă timp pentru altceva. Afară, soarele de mai iriza râul cu mii de sclipiri. Dacă n-ar fi avut atâta treabă, ar fi prânzit cu plăcere pe malul apei, aducându-și caietul de schițe. Dar în acea zi, trebui să se mulțumească cu un sandviș, înghițit în fugă pe colțul biroului.

Studia contractul de asigurare al unei ambarcațiuni recent avariate când telefonul o scoase din lectura ei. Întinse mâna automat spre aparat și zâmbi involuntar recunoscând vocea lui Greg.

- Ți-a fost dor de mine? întrebă el.

- Puțin, mărturisi ea.

- Cum asta, puțin?

El se prefăcea indignat. Ea izbucni în râs înainte de a întreba:

- Dar tu? Ai încheiat tranzacția la New York?

- Sunt pe calea cea bună, răspunse el pe un ton satisfăcut.

- Felicitări! Oh... mulțumesc pentru flori. Sunt minunate. Se lăsară câteva clipe de tăcere la celălalt capăt al firului.

- Flori?

Eve tresări: adevărul i se impunea brutal. Zack Thole! Era atât de sigur de puterea de seducție pe care o avea, nici măcar nu se deranjase să pună o carte de vizită la buchet! Dacă-și închipuia că un braț de garoafe era suficient pentru a înfrânge rezistența ei, se înșela,

gândi Vărsătoarea cu mânie. Ea încercă să se scuze față de Greg, dar el continuă volubil:

- Ți-am adus ceva de la New York. Vrei să cinăm împreună diseară?

„De ce gândesc toți bărbații că o femeie se cumpără cu cadouri?"

- Eve? Mai ești acolo? o întrebă Greg, surprins de tăcerea ei.

- Da, răspunse ea cu o umbră de iritare.

- Te-ai mai gândit în lipsa mea?

Inconștient, el scăzuse tonul.

- Da...

- Vei fi în măsură să-mi dai răspunsul diseară?

- Greg... Eu...

- Diseară, la ora opt. Ne-am înțeles?

- E-n regulă.

Eve închise prima și întoarse capul în direcția ferestrei. Când Greg plecase la New York, era aproape hotărâtă să-i accepte propunerea. De atunci, în ea se strecurase îndoiala.

Privirea îi reveni asupra buchetului de garoafe, ca și cum Zack Thole era responsabil de ezitarea ei. Cu siguranță, ea nu era singura femeie care ezita înainte să facă pasul care ducea la altar! Dar cel puțin de un lucru era sigură: indiferent de hotărârea ei, își promisese să alunge bărbații care, într-o singură seară, erau în stare să trezească emoții tulburătoare și zadarnice. Așa ceva nu era compatibil cu independența Vărsătorului, nici cu dorința sa de puritate. Vărsătorul este semnul

zodiacului care posedă cel mai mare simț al prieteniei. Este capabil de sentimente altruiste, dezinteresate. Dar pasiunea dragostei îl înfricoșează...

*

* *

Punctual, Greg sosi la ora opt fix. Niciodată n-o făcuse să-l aștepte. Era un perfecționist, nativ al Fecioarei, și ea se întrebă brusc dacă era un bărbat cu care se trăia ușor. Recunoscu imediat, cu oarecare iritare, că nu căuta decât să-i găsească defecte!

În timpul drumului, Eve îi povesti despre boala tatălui ei și el o ascultă cu atenție, înainte de a-și spune părerea și a-și formula urările de însănătoșire grabnică. Totul era atât de previzibil cu el!

Totuși, Greg era îndatoritor, înzestrat cu un solid simț al umorului. La treizeci și patru de ani, divorțat și seducător, femeile nu mai aveau nici un secret pentru el și totuși, niciodată nu schițase nici cel mai mic gest de nerăbdare sau iritare când Eve se eschivase de la mângâierile lui. Oare acesta era motivul pentru care ea ezita să se mărite cu el?

Niciodată nu încercase în brațele lui emoția pe care o simțise în cele ale lui Zack! Se înfioră imperceptibil la acest gând. Ideea că un bărbat întâlnit din întâmplare și pe care n-avea deloc intenția să-l revadă, putea să se impună atât de ușor în mintea ei, o irita pe această tânără neîmblânzită, dominată de Uranus.

Greg o conduse la La Rouelle, un restaurant francez pe care Eve îl aprecia în mod deosebit. Întotdeauna îi plăcuse sala lungă și spațioasă, decorată cu gust, dar fără ostentație. Masa pe care o rezervase Greg dădea spre grădină. Un buchet de garoafe galbene trona printre tacâmuri. Vărsătorul aprecia enorm aceste mici atenții... Ele răspândeau idealismului, romantismului său.

El îi povesti detaliile călătoriei sale și o anunță că trebuia să se întoarcă la New York pentru a coordona campania publicitară. Conform obiceiului său, Greg monopoliză conversația.

În timp ce el monologa, Eve se simți dintr-o dată transportată pe malul Tamisei, în ziua scurtei sale escapada cu Zack Thole. La prima vedere, el nu i se păruse un aventurier sau un amator de fuste. Dimpotrivă, blândețea și sinceritatea lui o seduseseră. Vocea lui Greg îi ajungea înăbușit la urechi. Apoi brusc, mirosul caracteristic al garoafelor care împodobea masa, acest parfum persistent, identic cu cel care-i îmbălsăma biroul, îi deveni de nesuportat. Cu un gest nervos, dădu buchetul la o parte.

- Te plictisești? Pari nervoasă.

Greg așteptă răbdător să li servească și cafeaua, pentru a-i mângâia mâna și a-i zâmbi încurajator.

- Eve... întrebă el în cele din urmă, vrei să-mi dai răspunsul tău?

Ea ezită.

- Dacă sănătatea tatălui meu nu m-ar fi îngrijorat, aș

accepta în mod sigur. Asta schimbă totul și...

- Ce schimbă?

- Nu intenționez să mă mărit, deocamdată. Vezi, dacă, din nefericire, s-ar dovedi că tatăl meu suferă de inimă, ar trebui să-l înlocuiesc la șantier până anul viitor, când Robin și-ar termina studiile.

- Dar cum ar putea munca ta să întârzie planurile noastre?

- Cine s-ar ocupa de tatăl meu?

El își înăbuși un oftat.

- Eve, doar n-ai de gând să rămâi acasă la nesfârșit, din cauza lui?

- Nu bineînțeles că nu, recunoscu ea.

Se lăsă o scurtă tăcere, timp în care el își depăși dezamăgirea.

- Aparent, totul este pus la punct...

- Acordă-mi un timp, îl imploră ea.

- Vei avea oricât timp dorești, cu condiția să accepți... Noi formăm o pereche frumoasă, Eve, și tu vei fi, sunt sigur, o excelentă stăpână a casei. Vei vedea, vom parcurge un drum lung împreună.

- Vorbești de parcă ar fi vorba de un târg, observă ea pe un ton de reproș.

La aceste cuvinte, Greg izbucni în râs.

- Știi că te iubesc, declară el luându-i mâna. Sper că n-ai pretenția să-ți mai repet?

*

* *

La insistențele Evei, care era îngrijorată pentru tatăl

ei, nu întârziară la restaurant. Ajunseră acasă, ea îl invită la un pahar. El îi dărui un fular de mătase, cumpărat special pentru ea.

- Îți place?

- Este nemaipomenit...

El o atrase în brațele lui și-i atinse tâmplele cu buzele, înainte de a murmura:

- Eve, această săptămână departe de tine mi s-a părut atât de lungă.

Ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui cu teamă. Pe măsură ce sărutul lor se prelungea, Eve constată cu ușurare că Greg nu-și pierduse puterea de seducție. Ce importanță avea dacă ea descoperise, în lipsa lui, că era capabilă să se manifeste cu și mai multă pasiune la sărutul unui alt bărbat...

*

* *

Miercuri, Eve primise încă alte două coșuri cu flori. Jill, salariata ei, pretindea că în acest ritm, biroul ei nu va întârzia să semene cu o seră. Dar tânăra își punea întrebări. Care era valoarea exactă a acestor atenții continue? Ea bătu febril cu stiloul în masă. Avea prea multă treabă pentru a-l lăsa pe Zack Thole să-i acapareze gândurile.

*

* *

Vineri, fu cât pe ce să-i telefoneze pentru a-i cere cu răceală să pună capăt trimiterilor de flori. Renunță, acaparată de alte obligații. Apoi, când prânzeau împreună,

Frank îi propuse dintr-o dată:

- Dacă l-am invita pe Zack Thole la cină, joia viitoare? Ai vrea să-i telefonezi, Eve, și să te asiguri că este liber în acea seară?

- Chiar trebuie neapărat, tată? întrebă Eve, ascunzându-și cu greu dezaprobarea.

- Neapărat, nu! Dar mi se părea un gest de politețe elementară...

Ea n-avea de ales și total fără chef, căută numărul de telefon al lui Zack, în carte. Perspectiva de a-l revedea o tulbura nespus. Totuși, își va face plăcerea de a preciză că invitația la cină venea de la tatăl ei. Dacă alte femei erau atât de slabe ca să se arunce la picioarele lui Zack, el va înțelege foarte repede că nu acesta era cazul ei. Reflectând mai bine, această întâlnire părea chiar oportună. Îi va permite să pună lucrurile la punct.

La sunetul vocii lui melodioase, degetele i se crispară nervos pe receptor.

- Ești în avans cu o zi, comentă el.

Fraza pe care și-o pregătise îndelung muri pe buzele ei.

- În... în avans cu o zi, bâigui ea.

- Nu așteptam telefonul tău mai devreme de mâine, îi explică el. Ești mai puțin încăpățânată decât mă temeam.

Tonul lui ironic o indigna. Cum îndrăznea el să-și râdă de ea așa, pe față? Discuția luă o întorsătură pe care nu și-o imaginase.

- Te așteptai poate să-ți mulțumesc? ripostă ea, exas-

perată. Cât va mai dura această glumă?

- Cât timp va trebui...

Ea se pregătea să ceară explicații dar renunță brusc.

- Este cel mai tâmpit răspuns care mi-a fost dat să-l aud. De altfel, nu de asta te-am sunat.

- De ce-mi telefonezi, Eve?

- Telefonez din partea tatălui meu, îi explică ea încercând să-și stăpânească tremurul vocii. Ar dori să te invite joia viitoare. Cinăm la ora opt.

- Cu plăcere, acceptă el înainte de a închide.

Eve contempla receptorul nevenindu-i să creadă. Se așteptase ca el să-și continue insistențele și se pregătea să-i răspundă. Și uite că el închidea brusc! Hotărât lucru, reacțile lui Zack Thole erau imprevizibile. Taur? Leu? Sau poate Gemeni? Evei îi era greu să-i descifreze personalitatea.

Privirea îi alunecă pe buchetul care-i fusese livrat în acea dimineață. În ciuda atitudinii întreprinzătoare de care Zack Thole făcuse dovada de la prima lor întâlnire, nu-i venea să creadă că el era genul care să caute aventuri ușoare. Nu, Zack Thole era un bărbat hotărât, care știa ce voia și avea mijloacele pentru a reuși. Pentru prima dată, ea se întrebă asupra sincerității intențiilor lui. Se putea ca el să dorească într-adevăr o legătură cu ea?

La acest gând, inima i se strânse în piept. Renunțase definitiv să înfrunte riscul de sucomba farmecului amar al dragostei. Simon fusese singura ei dragoste. Lăsase în inima ei o durere atât de vie, încât Evei îi măturase de

bună-voie din viața ei pe seducători și galanți. Avea nevoie de un om sănătos și solid lângă ea, care să nu-i inspire decât o prietenie profundă și, în consecință, Greg întrunea toate condițiile.

Capitolul 3

Nervoasă la ideea mesei în perspectivă, Eve îi sugeră tatălui său să-i invite și pe doctorul Osborne cu soția sa Marion. Spre marea ei ușurare, el acceptă. Timp de câteva clipe, ea se gândi chiar să-l convoace și pe Greg, dar amintindu-și de tonul sarcastic pe care Zack îl folosea la adresa lui, preferă să se abțină. Cei doi bărbați erau rivali în afaceri și ea consideră inutil să dea ocazia unei mici confruntări. Și dacă tânăra se temu o clipă că nu-și va putea ascunde atracția pe care Zack o exercita asupra ei în prezența lui Greg, uită foarte repede acest argument.

În tot acest timp, florile continuau s-o năpădească. Luni dimineața, când taică-său năvăli în biroul ei, el

clătină din cap:

- Hm... Greg folosește mijloace forte!

I-ar fi fost mai ușor să nu răspundă, dar Vărsătorul detestă minciuna.

- De fapt, nu este vorba de Greg, ci de domnul Thole, îl corectă ea înroșindu-se fără să vrea.

Cum pe fața tatălui ei apărea un zâmbet slab, ea crezu că-i bine să adauge:

- I-am spus totuși că mă întâlnesc cu altcineva...

Frank se abținu de la orice comentariu. Deși nu-l criticase niciodată pe Greg în mod fățiș, Eve bănuia că nu-l apreciază pe viitorul său ginere la adevărata lui valoare. Acest detaliu n-avea oricum nici o importanță, în măsura în care ea nu se îndoia de alegerea ei.

Eve visa o căsătorie solidă, încoronată cu unul sau mai mulți copii. Greg era partenerul ideal și era sigură că, nu peste mult timp, ea va trece peste rețineri și va accepta până la urmă să devină soția lui.

*

* *

În acea seară, el trecu s-o ia devreme și o conduse la clubul lui. Impozanta clădire victoriană fusese modernizată considerabil și adăpostea un restaurant, o discotecă și săli de bowling. Grădinile în terasă coborau în pantă până la Tamisa, pe malul căreia membrii clubului dispuneau de o piscină în aer liber și mai multe terenuri de tenis.

Greg și Eve se întâlniseră pentru a face o partidă de dublu mixt cu prietenii. Wendy și soțul ei, Jason,

n-aveau mult peste douăzeci de ani, dar Eve îi plăcea mult, mai ales pe Wendy pentru care simțea o afecțiune reală.

Greg care câștigase la sorți, alese să servească primul. Se dovedea un jucător iscusit, dar nici Jason nu era mai prejos și foarte repede se constată că rezultatul meciului depindea de femei. Eve și Greg aveau un punct; era din nou rândul lui Greg să servească.

Așezată lângă fileu, Eve îl privea cum bătea mingea de pământ de mai multe ori, ridicându-și racheta cu un gest hotărât. Mingea trecu prin plasă în viteză. Jason i-o întoarse cu măiestrie și Greg o trimise cu o lovitură în direcția lui Wendy, care alergă spre capătul terenului.

- Aut! strigă aceasta.

Greg protestă imediat cu vehemență.

- Era în teren! strigă el apropiindu-se de plasă.

- A... a fost aut, bâigui Wendy căutându-l pe Jason din priviri.

- Dar ce... ești oarbă? întrebă Greg, vizibil furios.

- Hei! îl întrerupse Jason, surprins de reacția lui.

- Pentru numele lui Dumnezeu! Cel puțin fiți corecți, insistă Greg. Lovitura a fost bună. Nu-i așa, Eve?

- Eu... mărturisesc că n-am văzut.

El o privi fără a-i veni să creadă, apoi se duse la linia din fund a terenului bombănind.

- Bine, bine... Reluăm, dar data viitoare, continuă el adresându-se Evei, uită-te mai bine la minge!

- Nu suntem la Wimbledon! replică ea.

În cele din urmă, câștigaseră. Totuși, furia lui Greg

stricase partida.

- Ne vedem la bar peste o jumătate de oră, propuse Eve, jenată.

- De acord, acceptă Jason.

Greg o ducea deja pe Eve în direcția vestiarelor.

- A fost un meci splendid! se bucură el. Va trebui să obținem rezultate bune la dublu în acest an...

Privirea Evei era ațintită asupra lui Jason și Wendy.

- N-ar fi trebuit să te iei de Wendy așa de violent, îi reproșă ea. Imediat după aceea s-a dezumflat.

Greg ridică din umeri.

- Este o femeie insipidă. Nu știu ce-a găsit Jason la ea.

- Greg! Nu fii așa de categoric.

- Dar este insipidă, insistă el. În locul ei, tu ai fi protestat cu vehemență.

- Și încă cum!

Zâmbetul lui Greg se lăți când îi înlănțui talia cu un gest posesiv.

- Îmi plac femeile care au caracter. Oricum, Jason n-a acordat prea multă importanță acestui incident, altfel n-ar fi acceptat să bea un pahar cu noi.

*

* *

Câteva clipe mai târziu, Eve uitase incidentul. Întorși la club, după un duș, se schimbă rapid și se alătură grupului la bar. Amabil, Greg oferi băuturile și Eve observă cum el o urmărea din priviri pe fata cu fusta scurtă care-i servise. Atitudinea lui o amuză. Ea îi

descoperea noi fețe!

O jumătate de oră mai târziu, când Jason și Wendy își luară la revedere de la ei, tensiunea care domnise între cele două perechi dispăruse.

- Vrei să mergem la teatru, joi? spuse Greg după plecarea acestora.

- Nu sunt liberă. Tatăl meu primește niște prieteni la cină și i-am promis să fiu de față.

- Înțeleg... Poate mă înșel, dar îmi pari mai distantă de când m-am întors de la New York.

- Nu fi caraghios. Tatăl meu îl primește pe unul dintre clienții lui, pe acare l-am întâlnit din întâmplare la logodna lui Deborah. Era acasă la noi în ziua în care tata s-a simțit rău.

- Da?

- Este vorba de Zack Thole, explică Eve. Am înțeles că vă cunoașteți și... că nu vă apreciați deloc.

Imediat Greg păru să intre în defensivă.

- În această privință nu te înșeli, confirmă el după o scurtă tăcere. N-am nici cel mai mic chef să-l întâlnesc vreodată.

- De unde vine această vrajbă? întrebă el cu o dezinvoltură falsă.

Greg ridică din umeri. Pentru prima oară, părea că nu-și găsește replica.

- O neînțelegere... personală, răspunse el în cele din urmă pe un ton amar, în urma căreia m-a concediat.

Compătimitoare, Eve îi strânse mâna cu afecțiune, ca și cum împărtășea sentimentul lui de nedreptate.

- Putem ieși împreună vineri, sugeră ea.

- S-a făcut, răspunse Greg cu un oftat de satisfacție. Și astă-seară? Vrei să mănânci la mine? Intențiile mele sunt onorabile; nu vor fi nici lumânări, nici muzică romantică...

- Oricum, n-ar avea efect! acceptă ea, izbucnind în râs.

Nu le trebui mult ca să ajungă la Chertsey. În timp ce Greg punea fripturi la grătar, Eve improviză o salată. Greg părea distant și posomorât. Păstra o tăcere încăpățânată care contrasta ciudat cu vorbăria lui obișnuită.

- Greg, ce se întâmplă?

- Nimic, de ce?

- Mi se pare că...

- Te lași influențată de imaginație, i-o tăie el scurt. Hai mai bine să bem o cafea în salon. Este ora știrilor.

Se instalară confortabil pe sofa și Eve își puse capul în scobitura umărului lui.

- Simt cum îți bate inima, murmură Greg alunecându-și mâna de-a lungul gâtului ei.

El o atrase spre sine pentru a o săruta. Eve răspunse îmbrățișării până când trupul lui Greg se lipi mai insistent de al ei. Răsuflarea lui era scurtă și ea bănui că el încerca inconștient să-și uite supărarea în brațele ei.

- Greg, oprește-te! protestă ea, când mângâierile lui se prelungiră.

- De ce?

- N-am chef.

Ea îl respinse cu toată forța.

- Nu? repetă Greg reținând-o de încheietura mâinii. Abia acum un minut, păreai foarte îndrăgostită...

Fără să se deranjeze a mai continua, el o sărută cu sălbăticie, apăsând-o cu toată greutatea lui înainte ca ea să reușească să scape.

- Cum îndrăznești? protestă Eve, tremurând

- Va mai dura mult gluma? M-am săturat de eschivările tale.

- Este un motiv ca să mă tratezi așa?

- Poate că ai meritat...

Vărsătorul este împotriva oricărei violențe. Era o greșeală de neiertat.

- Aș vrea să plec.

- Perfect. Mărturisesc de altfel că perspectiva de a petrece o seară cu o femeie atât de reticentă ca tine nu mă încântă!

Nu schimbară nici un cuvânt în timpul drumului. Greg fierbea de furie, iar Eve era încă șocată. Ea avea impresia că descoperă un străin.

- Îți voi telefona, declară scurt Greg, lăsând-o în fața casei ei.

- Așteaptă până o să revii la sentimente mai bune!

Tânăra era pe cale de a izbucni în plâns.

Tocmai cunoscuseră prima lor ceartă adevărată. Dintr-un motiv pe care nu-l știa încă, Greg nutrise toată seara o supărare, pe care până la urmă o revărsase asupra ei.

Ea se străduí, de bine-de rău, să-și mascheze necazul

față de taică-său. Acesta avea programare la un spital din Londra, pentru o electrocardiogramă. Printr-un noroc, el nu mai avuse nici o criză de la acel leșin.

*

* *

În cursul zilelor următoare, Greg păstră tăcerea. Fecioara este prudentă. Eve își puse posomorâtă întrebări. Sosi ziua de joi și ea trebui să se gândească la masa de cină. Îi plăcea să gătească, să inventeze și să surprindă. Totuși, o cină prea sofisticată putea să-l facă pe Zack să creadă că ea încerca să-l impresioneze. După o reflecție matură, optă pentru o salată de creveți și o friptură cu ciuperci. Profiterol cu ciocolată și înghețată asortată vor constitui un desert la alegere!

Se pregătea să se ducă la tatăl ei în salon, după ce verificase bunul mers al lucrurilor, când se auzi soneria telefonului. Ridică receptorul și zâmbi recunoscând vocea fratelui ei.

- Oh, Robin! oftă ea. Ce mai faci?

- Încă două examene și voi termina pentru anul acesta!

Eve îl încurajă cu căldură:

- Nu-ți fie teamă, vei supraviețui!

Se auzi ușa de la intrare.

- Cine știe? Examenele m-au obosit și tânjesc să plec în Grecia, continuă Robin.

Vocea lui Zack discutând cu tatăl ei îi ajunse la urechi. Ea nu era grăbită să-l revadă, și totuși, nu-și putu înăbuși un fior de emoție la gândul că el era

musafirul lor.

- Apropo, continuă Robin, ce mai este pe acasă?

Eve nu îndrăzni să mintă, dar minimaliză necazurile tatălui lor. Mai trăncănără câteva secunde înainte ca Robin să adauge grăbit:

- Trebuie să închid, Eve. Nu mai am fise! Îți voi telefona săptămâna viitoare, când tata va avea rezultatelor analizelor. Bine?

Abia avu timp să încuviințeze când comunicația se întrerupse.

Traversând holul de la intrare, își privi, din obișnuință, imaginea în oglindă. Purta o rochie de mătase turcuaoz, împodobită cu desene geometrice.

Când Zack își va coborî privirea asupra ei, ea-și promisese să-i arate că o lăsa indiferentă. Intră în salon. El stătea cu spatele, admirând un peisaj pictat de ea, aflat deasupra șemineului. La zgomotul pașilor ei, el se întoarse. Ea îl salută cu politețe, fără ostentație.

Timp de o fracțiune de secundă, privirea ironică a lui Zack o susținu pe a ei.

Eve acceptă paharul de sherry pe care i-l dădu taicăsău.

Zack se miră politicos:

- Nu știam că pictezi...

- Nu sunt decât o amatoare, remarcă ea imediat. Se întâmplă că am vândut câteva pânze la galeria Marlow.

- N-o să ratez ocazia de a le vedea, promise el. Cred de altfel că îți voi recunoaște stilul. Este suficient de expresiv...

- Nu te-ai gândit niciodată să trăiești din pictură?

- Am urmat cursurile Academiei de Arte Frumoase...

- Logodnicul Evei a murit accidental, în ultimul lor an de studiu, explică tatăl ei. În acel moment ai renunțat la cariera ta artistică, nu-i așa, Eve?

Soneria de la ușa de la intrare sună. Ea nu avu timp să răspundă.

- Trebuie să fie George și Marion, declară Frank ridicându-se. El ieși din încăpere și Zack rupse dintr-o dată tăcerea.

- Îmi pare rău, Eve...

Inima ei se strânse. De ce-i arătase acestui personaj arogant că nu era atât de invulnerabilă precum voia să pară? Cum o putuse trăda vocea, în clipa când era pe cale să facă aluzie la moartea lui Simon?

Se pregătea să întoarcă discuția spre un subiect mai puțin dureros când întâlni privirea lui Zack. Cuvintele îi muriră pe buze și tresări involuntar, speriată de emoțiile contradictorii pe care el le trezea în ea.

Din fericire, pisica birmaneză intră în cameră și se îndreptă alene spre Zack.

- Ar trebui să fii onorat. De obicei, Mizpah îi disprețuiește pe străini.

- Ca stăpâna ei? întrebă el cu o nuanță de provocare.

Ea întoarse capul când Zack întinse mâna către Mizpah pentru a-i mângâia blana deasă. Animalul tresări brusc și-i zgârie mâna.

- Mizpah! o certă Eve în timp ce pisica se fofila sub un fotoliu. Îmi... îmi pare rău. Este prima dată când se

comportă așa. Te-a rănit?

- Nu-i nimic, răspunse el tamponându-și zgârietura cu o batistă. Să domesticești un animal încăpățânat este greu, dar ce satisfacție!

Eve înțelese aluzia și se îmbujoră ușor.

- Ar trebui să ți se dezinfecteze rana, declară ea cu răceală.

Doctorul Osborne și soția lui pătrunseseră în încăpere, urmați de tatăl Evei.

Frank făcu prezentările și reacția imprevizibilă a lui Mizpah făcu să devieze conversația asupra animalelor domestice. Eve îl invită pe Zack s-o însoțească în bucătărie.

Ea simțea privirea lui ațintită asupra ei în timp ce căuta un antiseptic. Nevrând să cedeze atracției pe care el o exercita, ea declară pe un ton brusc:

- Spală-ți rana cu apă de la robinet.

- Speram că o să-mi dai primul ajutor...

Ea se apropie de el, impresionată dintr-o dată de înălțimea lui. În ciuda eforturilor, nu putu să nu se gândească la sărutul pe care-l schimbaseră la prima lor întâlnire și la impresia de siguranță pe care o avusese în brațele lui. Își aplecă repede ochii și-și îndreptă toată atenția asupra rănii. Nu-i trebui mult timp pentru a constata că era superficială.

- Un pic de apă va fi suficientă, conchise ea cu hotărâre.

- Nu puteam refuza ocazia de a fi singur cu tine! spuse Zack cu un zâmbet.

Ea-i lăsă încheietura mâinii. Zack o cercetă câteva secunde lungi, apoi se apropie de chiuvetă și deschise robinetul.

- De ce ești așa nervoasă, Eve? o întrebă el apucând un prosop.

- Nervoasă, eu? Îți lucrează cam mult imaginația.

- Chiar?

- Da... Dacă-mi permiți, consider că este timpul să mergem la ceilalți.

Înainte ca ea să fi putut schița cel mai mic gest, el o reținu de braț.

- Nu încă!

Cum ea înțepenea, el își încreți sprâncenele și, de această dată, o întrebă fără nici un pic de ironie:

- Ți-e frică de mine?

- Deloc! Dar devii repede supărător!

- Nu aceasta este senzația pe care mi-ai dat-o în cealaltă seară.

- Bineînțeles că nu! ripostă ea, exasperată. Și acum, lasă-mă!

- Spune-mi mai întâi când ne vom revedea.

- Imposibil...

- Acceptă cel puțin să cinezi cu mine mâine seară, insistă el.

- Toți sunteți la fel!

El înțelese imediat.

- Faci aluzie la Greg?

Ea nu răspunse, dar Zack insistă:

- Trebuie să înțeleg că i-ai spus deja nu?

- Ce te privește?

De această dată, ea se eliberă dintr-o smucitură și o luă înaintea lui spre salon. Inima îi bătea nebunește. Cum el o urma, Eve înțelese că partida nu se terminase, deși ea avusese ultimul cuvânt.

Vărsătorul este intuitiv: Eve știa că Zack nu se va lăsa, deși părea nefiresc; nici un bărbat nu alege o femeie pe viață, după ce a petrecut o singură seară în compania ei!

Cina se derulă fără nici un incident. Conversația era însuflețită și Eve trebui să recunoască faptul că Zack era un interlocutor strălucit.

Familia Osborne își luă rămas-bun pe la ora zece și discuția devie asupra șantierului lui Frank și a afacerilor sale.

Eve se întoarse în bucătărie pentru a pregăti cafea proaspătă. Când se întoarse în salon, Zack zicea:

- Vă voi comunica răspunsul meu după ce voi studia registrele de conturi ale ultimilor trei ani.

Ea puse tava pe masă și-l întrebă pe tatăl ei din priviri.

- Domnul Thole ar vrea să investească în afacerea noastră, îi explică el.

Eve își manifestă încă o dată spiritul de independență.

- Dar tată... Este o treabă de familie, protestă ea slab.

Zack o sfidă susținându-i privirea.

- Este la latitudinea voastră ca să rămână în continuare astfel, spuse el.

- Nu... nu înțeleg...

- Într-o zi, îți voi explica eu...

- Dar șantierul...

- Eve, vrei să servești cafeaua? o întrerupse taică-său.

Dintr-o privire, el o invită la tăcere și cu oarecare neliniște, ea ghici cât de tare se temea tatăl ei să nu compromită înțelegerea despre care discutase cu Zack.

Când în cele din urmă Zack își anunță plecarea, Frank îi ceru fiicei sale să-l conducă până la ușă.

- Nu știam că ești atât de ascultătoare! remarcă Zack, imediat ce ieșiră din cameră.

N-ar fi servit la nimic să se prefacă a nu ști la ce făcea el aluzie. Era clar că Zack surprinsese privirea pe care ea o schimbase cu tatăl ei.

- Încă n-ai cumpărat șantierul!

- Nu, dar o voi face în mod sigur!

- N-am auzit niciodată ceva așa de arogant! răspunse ea.

Schimbându-și tactica, el o trase brusc spre sine.

- De ce insiști să negi atracția care există între noi?

- Lasă-mă! În seara aceea, este adevărat că m-am lăsat copleșită. Dar rătăcirea mea ținea de magia apei și de asfințit. De atunci am revenit cu picioarele pe pământ.

- Nu-ți trebuie mult pentru a-ți pierde capul, îi șușoti el la ureche.

- Nu...

Eve era îngrozită la ideea că taică-său ar putea apărea din salon.

- Vom mai vorbi, îi promise el înainte de a o lăsa.

Noapte bună, Eve.

Manierele lui erau prea brutale, gândi ea. Când se întoarse în salon, îl găsi pe tatăl ei cufundat în gânduri.

- Tată, chiar ai de gând să te asociezi cu... acest bărbat?

Frank inspiră adânc și întinse mâna spre paharul lui de coniac.

- Acest bărbat, cum spui tu, mi-a făcut o propunere care ar putea salva șantierul.

- Salva șantierul? repetă ea, aiurită. Dar după cum spuneai, afacerile merg bine!

- Suntem pe muchie de cuțit, Eve. Nu voiam să te îngrijorezi, dar suntem la limita creditului acordat de bancă. Cu o mărire de capital, am putea s-o scoatem la capăt.

- Dar era stabilit că Robin te va înlocui de cum va termina studiile, protestă ea. Șantierul a fost întotdeauna o treabă de familie și n-am deloc chef să-l văd invadat de străini. Robin va fi de părerea mea.

- Fără domnul Thole, poate că nu va exista nici o întreprindere pentru Robin, spuse tatăl ei cu brutalitate.

Apoi, adăugă pe un ton mai senin:

- Înțeleg reticența ta și numai Dumnezeu știe cât m-am frământat până am luat în calcul această posibilitate. Oricum, domnul Thole nu va interveni în gestionarea afacerii propriu-zise și de altfel, credeam că el nu te lasă indiferentă...

- Nu-l pot suporta, îl corectă ea repede.

Frank o privi surprins, înainte de a-și duce mâna la frunte.

- Tată, nu te simți bine?

- Mi se învârtește capul, răspunse el cu o voce înăbușită. Într-un minut nu voi mai avea nimic.

Preocupată de sănătatea tatălui său, Eve renunță la subiect.

Capitolul 4

A doua zi dimineața, Greg o sună pe Eve la birou.

- Bună! Voiam să știu dacă ești în continuare de acord să ieșim la teatru, diseară. Am rezervat locuri la Forty-Second Street. Îți convine?

- Perfect!

Ea se simțea totuși jenată după cearta avută cu el.

- Vin să te iau la ora șapte... Eve... Îmi pare rău pentru cealaltă seară. Avusesem o zi grea și...

- A fost și greșeala mea. Nu sunt întotdeauna dreaptă cu tine. Știu că aștepți răspunsul meu.

- Nu fi caraghioasă. De altfel, tu meriți să fii așteptată.

Fu ușurată de împăcarea cu Greg. Ea aprecie seara la teatru și weekendul care urmă. Doar sănătatea tatălui ei

continua s-o neliniștească. Marți, când îl însoți la spital unde trebuia să fie consultat, medicii o liniștiră complet. Analizele n-au arătat nici o tulburare cardiacă.

Ea bea o ceașcă de cafea în compania lui, când propuse dintr-o dată:

- De ce nu te-ai duce să petreci câteva zile la mătușa Mary? Va fi încântată să te primească...

Spre marea ei surprindere, el acceptă.

- Ai dreptate, Eve. Câteva zile de concediu îmi vor face bine și voi profita ca să vizitez șantierele din împrejurimile Wroxham-ului.

Eve zâmbi fără să vrea, recunoscând vitalitatea nesfârșită a tatălui său. Hotărî să-i telefoneze mătușii, pentru a o convinge să-l rețină pe Frank cel puțin o săptămână.

*

* *

Miercuri după-amiază, ea era în birou verificând cu tatăl ei planul săptămânii ce urma. Sună telefonul. Frank ridică receptorul și ea ghici că el vorbea cu Zack. După tonul vesel al tatălui ei, Eve înțelesese că propunerea pe care ei o discutaseră era pe punctul să se înfăptuiască.

- Bineînțeles, îl auzi ea răspunzând. Când ai putea să treci? S-ar putea să lipsesc câteva zile, dar...

- Mă voi ocupa eu de el! îi șuflă repede Eve, temându-se ca tatăl ei să nu renunțe la concediu.

- ... dar fiica mea va rămâne la dispoziția dumitale și-ți va răspunde la toate întrebările, continuă Frank.

După o scurtă tăcere, el îi întinse telefonul.

- Domnul Thole dorește să-ți vorbească, o anunță în șoaptă.

Eve luă receptorul fără tragere de inimă.

- Bună ziua, domnule Thole.

Tonul vocii ei era rece dar politicos.

- Bună ziua... viitoare asociată!

Ea se abținu să protesteze. Cinci ani de experiență în domeniul comercial o învățaseră să-și stăpânească emoțiile.

- Când ai dori să vizitezi șantierul? îl întrebă ea calm.

- Ce plăcere să constat că mica mea sirenă și-a regăsit bucuria de a trăi...

În acea clipă, Frank fu chemat afară din birou și, uitându-și intențiile, Eve izbucni:

- Ascultă, domnule Thole, nu mai suntem pe malul Tamisei!

- Cu riscul de a te dezamăgi, n-am obiceiul de a amesteca afacerile și plăcerea. Când voi hotărî să reiau de unde ne-am oprit ultima oară, te voi avertiza.

Timp de o fracțiune de secundă, furia o împiedică să reacționeze.

- Nu este nimic de reluat, replică ea în cele din urmă, stăpânindu-și cu greu tremurul vocii.

- Vom discuta cu altă ocazie.

Cu aceste cuvinte, el închise. Eve se uită la aparat, năucită. Măcar dacă Zack și-ar putea amâna vizita după întoarcerea tatălui ei... N-ar avea atunci nici un motiv să-l întâlnească și el ar înțelege că poate în ciuda ardorii

cu care îi răspunsese ea la sărut, toate eforturile lui erau sortite eșecului.

*

* *

Frank plecă la Wroxham a doua zi și Eve fu ocupată cu șantierul, tot restul săptămânii. Dacă reușea să pună la punct problemele administrative înainte de weekend, își promisese să consacre întreaga duminică artei sale pe care o neglijase în ultimele zile.

*

* *

Sâmbătă la prânz, abia se întorsese de la serviciu când auzi o mașină intrând pe aleea casei. Recunoscând zgomotul caracteristic, ea se grăbi către ușă și ajunse la timp să zărească silueta lungă a fratelui ei ieșind din vechiul său Fiat.

- Eve! strigă el voios.

- Robin! Dar nu te așteptam înainte de săptămâna viitoare...

- Examenele s-au terminat până la urmă, îi explică el, îmbrățișând-o cu afecțiune. Aveam un chef grozav să petrec câteva zile acasă înainte de a pleca în Grecia.

- Apropo... Ai mâncat?

- Nu încă.

- Nici eu! Îți propun să bem o ceașcă de cafea și apoi să facem un picnic pe malul Tamisei.

- O idee excelentă! aprobă Robin. Tata se simte bine la Wroxham?

- Da, de ce?

- Din cauza discuției serioase pe care am avut-o la telefon. Analizele tatei n-au arătat nimic anormal; atunci ce se întâmplă?

- Șantierul! explică repede Eve. Cred că n-ai apreciat deloc când tata te-a avertizat că plănuiește să-și ia un partener?

- Așteaptă! o întrerupse Robin. Să-mi descarc mașina și vom vorbi în liniște când vom mânca.

O jumătate de oră mai târziu, ei savurau o salată asortată, la umbra copacilor care străjuiau Tamisa. Eve avusese discuția asupra dificultăților financiare ale întreprinderii lor familiale. Robin o asculta atent în timp ce bea o bere.

- Am reflectat, declară el după ce ea termină de expus faptele. Mărturisesc că la început, această idee nu m-a încântat deloc. Dar dacă acel domn Thole vrea cu adevărat să investească în afacerea noastră, nu sunt împotrivă. Tata și-a asumat un mare risc hotărând să modernizeze șantierul, dar sunt convins că în curând, această politică se va dovedi rentabilă. Și în acest caz, vom putea răscumpăra partea domnului Thole. Apropo, vorbește-mi un pic despre el!

- Este un tip hotărât. Aș spune că este dur în afaceri... dar corect.

- Cu alte cuvinte, nu-l placi? interpretă Robin.

Ea lăsă să-i scape un oftat lung.

- Este așa de sigur pe el...

- Și tu, atât de susceptibilă!

În ciuda cuvintelor încurajatoare ale fratelui ei, Eve

nu reușea să împărtășească încredera lui. Rămânea convinsă că Zack Thole era bărbatul cel mai tulburător pe care-l întâlnise vreodată. Detesta aroganța lui, felul în care ieșea învingător întotdeauna din disputele lor verbale și atracția care o exercita asupra ei.

Și-ar fi dorit să nu-l fi cunoscut niciodată. Cu toate eforturile, nu reușea să uite că el insinuase că mai devreme sau mai târziu vor deveni amanți. Acest gând o speria și o răvășea totodată. Nu era sigură că-i va rezista lui Zack dacă, din întâmplare, el își punea amenințarea în practică.

*

* *

Duminică dimineața, se pregătea să iasă pe Tamisa cu ambarcațiunea ei cu motor, când puternicul Jaguar al lui Zack apăru la intrarea șantierului. Regretă in diat că nu era îmbrăcată decât cu un bikini alb.

El se apropie cu un mers suplu și lejer. Era pentru prima oară când îl vedea îmbrăcat în ținută fără pretenții. Cămașa, larg deschisă peste piept și jeansii decolorați puneau perfect în valoare silueta lui atletică. Scăpat de hainele lui de oraș, i se păru și mai seducător.

- Ce vrei?

- Am venit să vizitez șantierul, răspunse el nepăsător. Această vizită se anunță deja mai interesantă decât prevedeam, adăugă el lăsându-și privirea să alunece peste curbele armonioase ale tinerei.

- Trebuie să-ți reamintesc, domnule Thole, că șantierul este deschis în fiecare zi de la ora nouă la cinci

și până la ora unu sâmbătă? Dacă ai amabilitatea să te programezi la o oră care-ți convine, mi-ar face plăcere să...

El îi puse mâna pe braț și acest contact fizic o întrerupse brusc.

- Se întâmplă să muncesc și eu! observă el nerăbdător. N-am intenția să-mi amân întâlnirile de la Londra pentru unicul motiv că preferi bronzarea la soare afacerilor...

Ea vru să protesteze, totuși tranzacția era prea importantă ca să-și permită cea mai mică digresiune. Timp de o secundă, privirea ei o întâlni pe a lui Zack. Aproape imediat, tăcerea care se instalase între ei fu sfâșiată de sirena unui șlep care urca pe Tamisa. Ea se smulse din mâna lui și rosti încet:

- Dacă-mi permiți, domnule Thole, mă duc să caut cheia de la hangare.

- Perfect, dar aș prefera să ne spunem pe nume. Nu mi-a plăcut niciodată formalismul excesiv, chiar și în afaceri.

- Nu este cazul meu, ripostă ea. Acestea îmi dau întotdeauna un sentiment de...

- Siguranță? termină el în locul ei.

- Deloc! Habar n-am la ce faci aluzie.

- Mai devreme sau mai târziu, vei renunța la acest ton provocator...

- Este o amenințare?

- Dacă dorești, vom relua această discuție în altă zi, declară el până la urmă. Pe moment, aș vrea să vizitez

șantierul. Asta-i tot. Ești liniștită?

Trecu o oră de mers prin cele două hectare peste care se întindea șantierul, timp în care el pusese încontinuu întrebări. Eve, plecând să caute cheile, se îmbrăcase. Ea îi răspunse cu competență. Indiferent de atracția dintre ei, Zack se dovedea dur în afaceri.

Cum reveneau lângă debarcader, ea îi oferi o băutură răcoritoare și amândoi se instalară la măsuța de lemn alb, în timp ce Zack își termina interogatoriul.

De ce prețul de închidere a debarcaderului pentru vase crescuse în raport cu inflația? De ce tatăl ei nu vânduse ambarcațiunile vechi, când cumpărase altele mai moderne? De ce închiria atât de ieftin hangarele ocupate de o întreprindere locală?

Zack gândea că gestionarea șantierului lăsa de dorit. Eve era prima care recunoștea că tatăl său ar fi putut să crească cu ușurință veniturile, mai ales dublând sau triplând prețul de închidere al hangarelor, dar el nu apreciase deloc felul scandalos în care unele societăți speculaseră terenul de lângă Tamisa. Pentru el, menținerea de relații amicale cu meseriașii care lucraseră întotdeauna cu el, conta mai mult decât câțiva bănuți în plus.

- Cum de o persoană independentă ca tine poate nutri sentimente atât de altruiste? întrebă el.

- Nu este vorba de sentimente. Respectul tradițiilor este pentru mine la fel de important ca și câștigul. Acest șantier a fost fondat de străbunicul meu, acum aproape un secol, și unele întreprinderi cărora le închiriem

hangarele au fost create tot pe atunci!

Zack își întinse leneș picioarele în față și o privi în tăcere.

- Faci mare caz de familia ta, nu-i așa?

- Tu nu? se apără ea.

El ridică din umeri cu dezinvoltură.

- Părinții mei au divorțat când eu n-aveam decât cincisprezece ani...

Ea percepu o urmă de cinism în vocea lui. Trecutul părea să-i trezească amintiri dureroase și ea fu ciudat de mișcată. Pentru Eve, Zack Thole nu fusese întotdeauna decât un bărbat dur și lipsit de sentimente.

- Ți-a rămas o oarecare amărăciune.

- Amărăciune? repetă el, surprins. Nu... Dacă cineva avea dreptul să fie amărât, aceea era mama mea. Din partea mea, regret doar că el a tratat-o așa.

- De ce? Ce s-a întâmplat?

Zack se ridică și se îndepărtă câțiva pași în direcția râului.

- Tatăl meu era instabil, începu el, întorcându-i spatele. Niciodată n-a știut să-și păstreze o slujbă, dar maică-mea îl iubea cu pasiune. Ea avea un post de secretară pe lângă patronul unei săli de bowling. Într-o zi, când îl însoțea pe șeful ei la bancă, pentru a depune încasările, au fost atacați de o bandă de golani. Mama mea a primit un jet de amoniac în figură. Mult timp ne-a fost teamă că și-a pierdut vederea. Ochii i-au fost salvați, dar a rămas cu semne pe față.

Se lăsă o scurtă pauză înainte ca Zack să continue cu

o voce monotonă:

- A fost momentul când tatăl meu a hotărât s-o părăsească. Vederea acelor cicatrice se pare că-i devenise de nesuportat.

Impresionată de aceste dezvăluiri, Eve nu găsi nici un cuvânt pentru a-și exprima simpatia.

- Câți ani aveai? îl întrebă ea, simplu.

- Treisprezece ani. Sora mea, Suzanne, avea opt. Doi ani mai târziu, mama mea a reușit să obțină divorțul pentru părăsirea domiciliului conjugal. După plecarea tatălui meu, ne-am dus să locuim la Poole, la bunicii mei. Acolo am început să mă interesez de vapoare, concluse el pe un ton mai senin, întorcându-se către ea.

- Mama ta mai trăiește?

- Din păcate, nu! A murit când eu îmi terminam studiile universitare.

El răsuflă adânc înainte de a mai adăuga:

- Regret că n-am avut ocazia să-i îndulcesc sfârșitul zilelor. Banii erau rari la noi...

Această confesiune o emoționă pe Eve și dori să afle mai multe.

- Și tatăl tău? L-ai revăzut? întrebă ea.

- A încercat să ia legătura cu mine de mai multe ori, dar n-am nici un chef să-l întâlnesc...

Zack se așeză din nou și frunzări carnetul de schițe pe care Eve îl lăsase pe masă.

- Pictezi întotdeauna peisaje riverane? o întrebă el după o scurtă tăcere.

- Majoritatea timpului, răspunse ea, deja în gardă.

Este ceea ce se vinde mai bine...

- Ciudată concepție...

- Îmi cunosc limitele în pictură, se grăbi ea să adauge.

- Cine ți-a spus că operele tale sunt vandabile? insistă el, spre marea ei dezamăgire.

- Eu... Cineva de la Academia de Arte Frumoase.

- Logodnicul tău? sugeră el.

Ea îi ghici dezaprobarea și crezu că este bine să adauge:

- Simon era foarte dotat...

- Dotat, dar critic, nu se abținu el să observe.

- Ai dreptul să fii critic când ai talent!

- Dar nu dreptul de a-i descuraja pe alții!

Disputa lor încetă la fel de brusc cum începuse. Refuzând să se lanseze într-o discuție sterilă, Eve hotărî să nu-i conteste părerea. În fața tăcerii ei, Zack zâmbi amuzat, deși privirea lui rămăsese pătrunzătoare.

Întinse mâna către ea și-i mângâie umerii.

- Permite-mi să te ung cu cremă...

- Mă voi descurca singură, răspunse ea repede.

Fără a ține cont de refuzul ei, el luă flaconul de ulei pentru plajă și-i frecă ceafa și spatele, descriind cercuri concentrice. Cum el îi dădea la o parte breteaua de la sutien, ea protestă indignată:

- Ce... ce faci?

- Mă străduiesc să nu-ți ating costumul de baie... Ce credeai?

Ea nu îndrăzni să se întoarcă, de frică să nu i se vadă

emoția de pe față.

- Știi, continuă el, fără a înceta să-i mângâie pielea, felul tău de a reacționa mă face uneori să mă îndoiesc de raporturile tale cu bărbații...

- Crezi sau nu, ripostă ea îndepărtându-se brusc de el, unele femei detestă să fie atinse de primul venit!

- Te dădeam cu cremă pe umeri, preciză el pierzându-și răbdarea. Nu încercam să te seduc!

- Chiar?

- Îți jur, și pentru a-ți dovedi diferența...

Înainte ca ea să fi putut face un gest, el o înlănțui și puse stăpânire pe gura ei. O căldură dulce se răspândi imediat în corpul Evei. Spre marea ei consternare, nu întârzie să răspundă îmbrățișării lui. Abia își dădu seama că mâinile experte ale lui Zack se jucau cu fermoarul de la fusta ei. Ea își înnodă brațele în jurul gâtului lui și se înfioră de plăcere. Se lăsă pradă dulcetei mângâierilor lui când, dintr-o dată, realiză în ce poziție se afla și se smulse brusc din îmbrățișare, cu răsuflarea întretăiată.

- Nu știu ce prefer la tine, comentă Zack, șiret. Accesele de furie sau privirile tale reci și provocatoare...

- Cum ai îndrăznit să mă săruți așa? Îți interzic s-o mai faci!

- De ce? Ți-ar fi frică să nu te obișnuiești cu sărutările mele?

- Dacă vreodată...

Ea se cutremură violent la amintirea buzelor lui pe ale ei.

- În cazul în care ai uitat, sunt aproape măritată!

- N-am uitat...eu! Dar n-aș spune același lucru despre tine. Înflăcărarea cu care ai răspuns sărutului meu mă face să mă îndoiesc de relațiile pe care le poți întreține cu Greg.

- Ești un măgar! ripostă ea în culmea furiei. Spre știința ta, află că Greg caută altceva decât simplul contact fizic cu o femeie. Este prea bine crescut ca să încerce să mă...

Ea se înroși brusc, jenată de întorsătura pe care o lua discuția.

Zack o cercetă, fără a-i veni să creadă.

- Vrei să spui că niciodată... că relația ta cu Greg este pur platonică?

- Îl iubesc! se revoltă ea.

- Dacă acesta era cazul, nu crezi c-ai fi dorit de mult timp ca el să renunțe la rezerva sa pentru...

- Cuvântul „domn" trebuie că n-are nici o semnificație pentru tine! Acum știu de ce n-ai putut să te înțelegi niciodată cu el.

- Ce ți-a spus el, cu exactitate?

Cu toată supărarea ei, tânăra nu observă schimbarea din vocea lui.

- Ce ți-a spus? repetă el strângând-o brusc de încheietura mâinii.

- Lasă-mă! Mă doare...

- Mai întâi răspunde-mi!

- Mi-a spus că l-ai concediat.

- Asta-i tot? insistă Zack dându-i drumul.

- Da, confirmă ea în silă, frecându-și mâna. Acum, te rog să încetezi cu acest interogatoriu. Și dacă-mi permiți, domnule Thole, nu uita că relațiile noastre sunt strict profesionale. Nu înseamnă că dacă ai de gând să investești în șantier, ai vreun drept asupra mea.

- Ce concepție ciudată de viață! oftă ea trăgând-o la pieptul lui. În cazul în care nu știi, eu n-am forțat și n-am cumpărat niciodată o femeie. Tu nu faci excepție de la regulă!

Amuzamentul făcu loc supărării când zări o umbră scandalizată în adâncul ochilor ei.

- Avertizează-l pe tatăl tău că-l voi contacta în cursul săptămânii. Cât despre noi, ne vom mai întâlni, îi promise el înainte de a se îndepărta cu pași mari.

Eve simți o nevoie imperioasă să se răzbune. Fără să se gândească, apucă un tub de vopsea albă și-l azvârli în direcția lui.

Ca și cum i-ar fi bănuit intenția, Zack se răsuci pe călcâie și prinse proiectilul din zbor înainte ca acesta să-l atingă. Pe buze îi apăru un zâmbet gânditor când i-l aruncă înapoi.

Eve se abținu să zâmbească. Zack Thole era un playboy care nu scăpa niciodată ocazia de a seduce o femeie. Dar n-avea nici o șansă să se bage în viața ei. Ea căuta un angajament de durată și nu umorul de care dăduse el dovadă o va face să-și schimbe părerea. În sinea ei, îl considera mult prea sigur de sine.

Capitolul 5

Marți după-amiază, Eve verifica registrele de contabilitate când tatăl ei intră brusc în birou.

- Tată! exclamă ea, încântată.

- Bună, Eve.

O îmbrățișă afectuos.

- Ei, cum a fost în absența mea?

- Foarte bine. Sperasem că o să stai la Wroxham până la sfârșitul săptămânii... Doctorul Osborne a insistat mult să te odihnești.

- Nu-ți face griji pentru mine. Aerul din Wroxham m-a înviorat.

Observând registrele pe masă, o întrebă imediat:

- Cum merg rezervările în această săptămână?

- Formidabil! Ce bine că Robin este aici să mă ajute... A plecat la Windsor să inspecteze un vapor... O problemă cu elicea!

- Legat de poluarea apelor! comentă Frank cu un oftat. Dar domnul Thole? Ai mai avut vești de la el?

Eve se îmbujoră discret la amintirea vizitei pe care i-o făcuse Zack în duminica precedentă.

- A văzut șantierul, așa cum avea intenția. Va mai discuta cu tine una sau două probleme, dar în general, cred că a fost impresionat favorabil.

- Mâine dimineață îl voi avertiza de întoarcerea mea, declară Frank. Sper să închei această afacere fără cea mai mică întârziere.

„Măcar de i-ar lua povara de pe umeri lui Frank, Zack și cu capitalul său" gândi Eve cu speranță.

Urgența situației se confirmă când, a doua zi dimineața, Frank fu din nou victima unei crize. Cum Eve insista cu întrebările, el recunoscu că-și scurtase șederea la Wroxham din motive de sănătate. Doctorul Osborne îl programase de mai multe ori la spitalul din Londra, pentru analize suplimentare, începând cu săptămâna care venea.

Robin plecă în Grecia în săptămâna următoare. Eve îi apreciase ajutorul, dar doi bărbați în casă, în plin sezon, nu-i lăsaseră deloc timp să se gândească la Greg. Într-un fel, întâmpinase acest răgaz cu o oarecare ușurare.

Problema devenea acum mai presantă. Știa că nu era fericită cu Greg, în sensul în care era Deborah cu

Stuart, dar această situație nu-i displăcea. O femeie îndrăgostită era întotdeauna pasibilă de suferință, sau de ea a fi trădată de către ființă iubită; ea nu se simțea pregătită să înfrunte acest risc. Legătura pe care o întreținea cu Greg o apăra: atunci de ce întârzia mereu hotărârea și nu accepta să se mărite cu el?

Ca de obicei, nu găsi nici un răspuns la această întrebare. Se întrebă vag dacă n-ar fi fost măritată deja cu Greg, dacă nu l-ar fi întâlnit pe Zack. Îndepărtă imediat această idee. Nu Zack îi întreținea această îndoială, ci amintirea lui Simon.

*

* *

Sâmbătă seara, îmbrăcându-se pentru a ieși cu Greg, își reproșă amar nehotărârea. Trecuseră cinci ani de la dispariția lui Simon. În timp ce se pieptăna, privirea îi alunecă pe caietul de schițe care zăcea pe pat.

„Stil simplu și comercial" decretase Simon. Ea acceptase această critică. Pentru prima oară, acest gând o tulbură mai puțin ca de obicei. O încercă chiar o oarecare dezamăgire pentru acea judecată pripită.

Răsfoi mașinal caietul. Dintr-o dată mâna îi înțepeni. Uitase de acel portret al lui Zack pe care-l făcuse din memorie, în urmă cu câteva zile. Asemănarea era uimitoare.

Redase lumina șmecherească din privire, trăsăturile voluntare ale feței, linia fermă dar senzuală a buzelor. Trasase acest portret fără măcar să se gândească... El semăna cu o felină, un leu!

Smulse pagina și o cocoloși cu nervozitate. Din cauza lui Zack nu răspunsese încă afirmativ propunerii de căsătorie a lui Greg? Trebui să recunoască faptul că el jucase efectiv un rol. Și totuși... O aventură de scurtă durată cu un bărbat ca Zack era ultimul lucru pe care ea și l-ar fi dorit.

Soneria de la intrare o trezi din visare, cu brutalitate. Fu cât pe ce să arunce desenul în coșul de gunoi. Un reflex ciudat o împiedică. Strecură foaia în caiet înainte de a coborî să-i deschidă ușa lui Greg.

- Ești încântătoare! spuse el aplecându-se s-o sărute.

Eve purta o fustă verde-pal, subțire, și un corsaj brodat cu perle. O ținută ideală pentru o seară caldă, considerase ea.

Greg o duse la un restaurant de pe malul Tamisei, foarte frecventat în lunile de vară. În ciuda aglomerației, găsiră o masă în vecinătatea balustradei de piatră. Zgomotul conversațiilor amestecate cu râsete crea o ambianță estivală. O nepăsare plăcută domnea.

Totul era perfect și totuși, Eve era din ce în ce mai conștientă că este victima unei fatalități de care nu putea scăpa. Gândurile i se învălmășau în cap și trebui să recunoască faptul că în ciuda companiei plăcute pe care i-o oferea Greg, sentimentele pe care le nutrea față de el nu erau suficient de profunde pentru a justifica un angajament pe termen lung.

Năucită de această descoperire, pierdu pe moment firul discuției. În cele din urmă, Greg întrebă:

- Ce vrei să-ți aduc de la New York?

- Nu ești obligat să-mi faci un cadou de fiecare dată, răspunse ea cu un zâmbet nervos și forțat.

- Chiar dacă-mi face plăcere? întrebă Greg luându-i mâna. Noi vom avea un drum lung de parcurs împreună, Eve, și-ți voi cumpăra tot ce-ai visat întotdeauna. Tu ești inteligentă, seducătoare și dacă într-o zi ne vom asocia, pariez că vom deveni bogați.

Entuziasmat, el continuă:

- Nu ți-am vorbit încă, dar m-am gândit la această eventualitate de mai multe săptămâni. Mi-ar plăcea să înființez un cabinet de consultanță în contabilitate. Am putea forma o echipă formidabilă, tu și cu mine!

Planurile lui Greg îi făceau mărturisirea și mai grea. În fața tăcerii ei, el deveni nerăbdător.

- Ce se întâmplă? Nu ești de acord cu ideea mea?

- A-ți crea propria afacere este nemaipomenit, Greg, dar... N-am putea merge într-un alt loc mai liniștit? Aș vrea să-ți vorbesc...

- Ce misterioasă ești! Dacă vrei, putem merge pe faleză.

Coborâră cele câteva trepte ce duceau spre drumul pavat care șerpuia de-a lungul fluviului. În curând zgomotul și râsetele se estompară. Greg o așteptă să-l ajungă din urmă pentru a o întreba:

- Ei? Ce voiai să-mi spui?

Timp de câteva secunde lungi, Eve continuă să contemple meandrele gri-verzui ale Tamisei.

- Greg, îmi pare rău, dar nu pot împărtăși proiectele tale...

- De ce? Nu-ți lipsește nici experiența și nici ambiția. Îți pierzi timpul lucrând pentru taică-tău în acel birou minuscul. Sunt convins că noi avem totul pentru a reuși.

- Tu ce cauți, de fapt? O asociată sau o nevastă?

- Amândouă...

Tocmai când se pregătea să refuze această dublă propunere, el o prinse de umeri.

- Ce zici?

- Este inutil, Greg. Te plac mult... dar nu suficient pentru a mă mărita cu tine.

Timp de o secundă, lui păru că nu-i vine a crede, încât ea aproape regretă că-l dezamăgise. Apoi el zâmbi și-și recăpătă imediat siguranța de sine obișnuită.

- Ar fi trebuit să mă îndoiesc că-mi vei accepta propunerea... cel puțin prima dată. Dar mă cunoști. Eu nu dau niciodată înapoi la primul obstacol.

- Greg, nu-mi voi schimba părerea.

- Nici eu! răspunse Greg încăpățânat.

- Te rog, nu complica lucrurile. Regret că te-am lăsat să speri așa de mult timp...

- Nu fi caraghioasă, Eve! Suntem făcuți unul pentru altul!

- Te înșeli. Dacă m-aș mărita cu tine, am fi nefericiți.

Ea știa că vorbele ei îl răneau, dar continuă:

- Greg, îmi pare rău... Dar să profităm de viitoarea ta ședere la New York ca să ne despărțim...

La cuvintele ei, privirea tânărului deveni dură.

- Îți pare rău? Mi-ai distrus toate planurile și-ți pare

rău?

- N-am vrut să te supăr...

- Și încă cum! Am așteptat mai mult de un an ca să te hotărăști...

- Greg, te rog, îl imploră ea.

- Te rog! repetă el imitându-i vocea.

O atrase dintr-o dată spre el.

- Oprește-te, Greg!

El o lăsă atât de brusc încât ea fu cât pe ce să-și piardă echilibrul.

- Fraiero! bombăni el înainte de a se îndepărta cu pași mari.

Năucită, ea îl strigă cu o voce tremurătoare:

- Greg... Unde... Unde te duci?

- Mă duc acasă! Ți-ai bătut destul joc de mine.

Ochii ei se holbară sub efectul surprizei. Ezita să alerge după el. În cele din urmă, orgoliul o împiedică, și-l privi îndepărtându-se până se pierdu în întuneric.

Nu reușea să admită că Greg o părăsise pur și simplu. Niciodată nu și-ar fi imaginat că relația lor se va termina astfel.

Se gândi la o frază pe care i-o spunea adesea mama ei: „Un înger pe stradă, dar un diavol acasă!" Această definiție ciudată i se aplica oare lui Greg? Mieros în public și coleric în intimitate?

Vreme de multe minute stătu gânditoare, cu coatele pe balustradă. Această rezolvare inevitabilă n-o împiedica să simtă o oarecare jenă. Până la urmă, verifică dacă are suficienți bani și se întoarse la restaurant să-i

telefoneze tatălui său să vină s-o ia.

Barul era înțesat. Numeroși consumatori stăteau la taclale în sala rustică cu bârne groase de stejar.

Ea își croia drum prim mulțime când se opri brusc, șocată.

Zack venea în direcția ei, la brat cu o blondă mult prea seducătoare. N-avea nici o șansă să se eschiveze și totuși, Zack era ultima persoană cu care ar fi dorit să se întâlnească după ce fusese părăsită în mod atât de laș de către Greg.

- Ce surpriză fericită! se bucură el zărind-o.

- Bună seara, Zack.

Cu coada ochiului, ea remarcase deja mâna pe care el o pusese pe șoldul însoțitoarei sale. Iată deci genul de femei care-i plăceau! gândi ea. Ar fi trebuit să ghicească faptul că el avea o slăbiciune pentru femeile vulgare!

Părul blond al femeii îi acoperea umerii goi, iar rochia gen safari îi punea în valoare bronzul uniform. Eve se simți dintr-o dată lipsită de eleganță.

- Stephanie, ea este Eve Hallam, o prietenă.

Era imaginația ei, sau el zâmbea pronunțând acel ultim cuvânt? În orice caz, Stephanie nu observă nimic și se grăbi să comenteze:

- Zack mi-a vorbit de dumneavoastră. Dacă am înțeles bine, lucrați pe micul șantier în care el are de gând să investească...

- Sunteți șefa de personal a firmei lui? replică sec Eve.

Tânăra care, evident, nu se considera o simplă angajată, schimbă o privire complice cu patronul ei. Eve avu confirmarea pe care o bănuise întotdeauna: Zack nu fusese niciodată serios cu ea.

- Vino cu Greg să beți un pahar cu noi, propuse Zack.

- Eu... ca să spun drept, Greg nu este aici. Așteptam un prieten...

Nu era o scuză bună, dar invitația lui o luase pe nepregătite. Nu voia să-i spună că Greg tocmai o părăsise.

- Este destul de târziu, observă Stephanie uitându-se la ceasul fin care-i împodobea mâna. Sunteți sigură că va veni?

- Este foarte posibil să se fi înșelat în privința locului, răspunse Eve fără a îndrăzni să întâlnească privirea interlocutoarei sale.

- Ține-ne companie în timp ce aștepți, propuse Zack amuzat. Pentru Stephanie știu că voi comanda o cremă de mentă. Pentru tine?

Ar fi nepoliticos să refuze.

- Un pahar de Porto...

- Cu gheață?

De această dată, era sigură că el râdea de ea.

- Multă, preciză ea sfidându-l.

În timp ce el se îndrepta spre bar, Stephanie căută o masă din priviri.

- Acolo! declară ea, croindu-și drum cu un mers suplu și elegant.

Când se așezară, Stephanie adăugă ridicând vocea, pentru a se face înțeleasă în acea hărmălaie:

- Trebuie să fie îngrozitor să aștepți un bărbat toată seara. Mărturisesc că nu mi s-a întâmplat niciodată. Nu vă temeți de întâlniri neplăcute?

- Sunt în stare să mă descurc singură...

- Dumnezeule! Uneori curajul ne orbește... Se întâmplă atâtea lucruri în vremurile noastre!

Eve consideră că nu este cazul să răspundă și Stephanie continuă:

- Este adevărat că unii bărbați au o slăbiciune pentru femeile independente. Pe acest plan, eu sunt mai de modă veche...

Aruncă o ocheadă în direcția lui Zack care sosea cu băuturile, și miorlăi:

- Sunt genul care preferă bărbații curtenitori...

Zack se instală pe banchetă lângă Stephanie și-și trecu un braț protector în jurul umerilor ei.

- Ești una dintre cele mai capabile femei pe care le cunosc, totuși, comentă el cu un zâmbet.

Spre marele regret al Evei, Stephanie profită ca să se lipească de el. Imediat Eve simți cum o cuprinde furia. Zack fu cel care o scoase din gândurile ei sumbre.

- Ce este cu tabloul pe care l-ai început duminică?

Ea răspunse rece:

- Este aproape gata...

- Aș vrea să ți-l cumpăr.

- Zack! Nu știam că ești colecționar de opere de amatori, se miră Stephanie.

Spre marea consternare a Evei, el o sărută pe tâmplă.

- Dar, dragă prietenă... Eve nu este o amatoare!

- Regret, dar nu vând la particulari. Nu te pot decât sfătui să treci pe la galeria Marlow.

Zack se îndepărtă imperceptibil de Stephanie.

- Ai putea face o excepție...

Asta semăna cu un ordin. Eve se pregătea să-i trântească un nou refuz, când un consumator grăbit se lovi de Stephanie și vărsă conținutul paharului ei pe rochia sa albă, impecabilă.

- Vai de rochia mea! se lamentă ea imediat. Nu înțeleg cum poate cineva să fie atât de stângaci.

Zack îndreptă paharul și-i întinse amabil o batistă.

- Dacă ți-a stricat-o, îți voi oferi alta!

La aceste cuvinte, Stephanie își regăsi zâmbetul.

- Ești adorabil, răspunse ea ridicându-se. Dacă vreți să mă scuzați, mă duc să repar dezastrul...

Rămasă singură cu Zack, Eve se grăbi să-și termine paharul.

- Mi-e teamă ca prietenul tău să nu te fi uitat, remarcă Zack rezemându-se de spătarul scaunului.

Ea se uită la ceas.

- Într-adevăr, și cred că nu mai pot aștepta. Îți mulțumesc că m-ați invitat la masa voastră. N-aș vrea să abuzez de...

- De cât timp umbli cu ascunzișuri față de Greg? o întrebă el brusc.

- Dar eu nu...

Ea nu-și termină spusele.

- Mă intrigi... Cu cine aveai intenția să te întâlnești?

- Nu te privește. Scuză-mă, aș vrea să plec...

- Te conduc până la mașină.

Ea îl privi năucă, timp de mai multe secunde. Bănuia oare Zack adevărul?

- Nu te deranja. Dacă Stephanie s-ar întoarce în lipsa ta, ar fi în stare să provoace un scandal. Detestă să rămână singură într-un bar... Cel puțin așa afirmă, nu putu Eve să se abțină să adauge.

Spre regretul ei, Zack izbucni în râs.

- Se pare că Stephanie nu-ți place! Dar ea va mai întârzia câteva minute.

Cum Eve nu răspundea imediat, el o întrebă:

- Ai venit cu mașina?

- Nu chiar. Dacă vrei să știi totul, tatăl meu m-a adus, explică ea roșindu-se involuntar.

- În cazul acesta, cum speri să te întorci?

- Pe jos, lansă ea, iritată.

- Până la Cookham? Cu tocurile acestea?

- Prefer să merg pe jos decât să-ți cer să mă duci tu! ripostă ea dând frâu liber furiei.

- Ești dezamăgită că nu te-am putut săruta în prezența Stephaniei.

- Ești insuportabil!

- Și tu, tu...

Sosirea Stephaniei îl împiedică să continue.

- Am înlăturat urmele, dar sunt udă fleașcă, oftă ea. Zack, vrei să terminăm seara la mine? Aș putea să mă

schimb...

- Bineînțeles!

- Sper că prietenul dumitale nu va întârzia, adăugă Stephanie la adresa Evei.

- Renunț să mai aștept, mărturisi ea. De altfel, Zack mi-a propus să mă conducă.

Grimasa Stephaniei trădă decepția acesteia, dar ea își reveni imediat și-l luă pe Zack de talie.

În timp ce traversau parcarea, Eve îi urmă la distanță. Se simțea furioasă și umilită în același timp. Această întoarcere între Zack și prietena lui era mai mult decât putea suporta. Avea impresia că dacă Stephanie va continua să flirteze pe față cu el, ea va exploda.

Zack deschise galant portiera pentru Stephanie, în timp ce Eve se instala în spatele vehiculului. Încântătoarea blondă uită de prezența ei și nu putu să-și amintească decât atunci când Zack intră pe strada unde era imobilul ei.

- Credeam că o s-o conduci pe Eve mai întâi! se miră ea.

- M-am răzgândit. O duc pe Eve ca să-ți dau timp să te schimbi, după care mă voi întoarce...

- Ce atent ești! se înveseli Stephanie, punându-și mâna pe cea a lui Zack.

Eve își încrucișase mâinile pe piept și privea cu ostentație pe geam.

Zack își opri mașina în fața unui ansamblu de apartamente luxoase. Din galanterie, o însoți pe Stephanie

până la ușa de la intrare. Discutaseră câteva minute, apoi Eve își înnodă brusc brațele în jurul cefei patronului ei.

În acel moment, Zack se asigură că Eve îi privește, și-și sărută intenționat angajata. Eve întoarse repede capul. Niciodată nu mai fusese încercată de o astfel de furie.

Câteva clipe mai târziu, Zack reveni, radios.

- Treci în față! îi propuse el deschizându-i portiera.

Eve îi aruncă o privire grea de reproșuri.

- Nu-ți fie teamă! o liniști el.

Ea refuză să cadă în capcană și se execută fără nici un cuvânt. Hotărâtă să mascheze gelozia pe care el i-o trezise, spuse imediat:

- Ți-a spus tata că lucrările la iahtul tău sunt practic terminate?

- M-a anunțat când am verificat ultimele puncte ale contractului...

De-a lungul întregului drum, Eve continuă deliberat să vorbească despre șantier. Spre marea ei satisfacție, constată că Zack părea dezamăgit de reacția ei. Dacă-și închipuia că sărutul pe care-l schimbase cu Stephanie o tulburase, se înșela!

Un pic mai târziu, Zack își opri brusc mașina pe marginea drumului.

- Ce... ce faci? întrebă Eve, îndepărtându-se prudentă de el.

- Aș vrea să avem o mică discuție.

- O discuție? repetă ea fără a înțelege.

- O să-mi povestești ce s-a întâmplat între Greg și tine astă-seară! îi ceru el brusc.

- Dar... ți-am spus deja. Nu eram cu el.

- Exact. Aveai întâlnire cu un prieten în barul unde te-am întâlnit, recapitulă el. Din nefericire, acesta n-a venit și după tine, s-a înșelat în privința locului...

- N-ai dreptul să mă interoghezi astfel! Și dac-ai avea tact, ai evita să abordezi acest subiect.

- Țin să aflu adevărul...

Eve sfârși prin a ceda:

- Simplu, Greg m-a părăsit la bar. Iată! Ești mulțumit?

- El nu se va schimba deci niciodată, mormăi Zack.

- Ce-ai spus?

- Că nu pari prea tulburată...

- Sperai poate să plâng pe umărul tău? Cu riscul de a te surprinde, să știi că detest să-mi arăt sentimentele.

- Chiar?

Ea se îmbujoră la amintirea sărutărilor pasionate pe care ei le schimbaseră în mai multe rânduri, și se abținu să răspundă.

- Ce te gândești să faci acum, când ai rupt-o cu Greg? continuă el punându-și iar mașina în funcțiune.

- Să duc o viață de celibatară...

- Imposibil!

- Cum adică, imposibil?

- În orice caz, nu tu!

- Refuz să continuu această discuție, îl preveni ea.

- Trebuie totuși ca cineva să-ți amintească faptul că ești făcută pentru fericirea unui bărbat. Ești frumoasă,

senzuală și...

- Taci! Și nu spera ca într-o zi să te iau de bărbat... De fapt, o plâng pe femeia care se va mărita cu tine!

Ea se întrerupse, confuză dintr-o dată. Din cauza furiei, uitase că Zack fusese căsătorit și soția lui murise. Tremurând, se întoarse spre el.

Privirea lui Zack era ațintită asupra drumului. Linia maxilarelor lui se înăsprise. Eve își mușcă nervoasă buzele.

- Îmi... îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta...

Se lăsă o scurtă tăcere înainte ca el să răspundă:

- Nu-i nimic.

Încordarea care domnea între ei dispăruse brusc.

- Cât timp ai fost căsătorit? întrebă ea cu o voce blândă, când el intra pe aleea casei ei.

- Trei ani.

- Ce s-a întâmplat?

- Un... un accident.

El opri mașina și-i susținu privirea timp de mai multe secunde. Apoi o trase cu tandrețe în brațele lui și-i căută gura. Eve îi înlănțui imediat gâtul cu brațele și-și lipi buzele de ale lui.

O toropeală dulce o copleși imediat. Ea-l sărută de mai multe ori cu înflăcărare și păru brusc înfricoșată de violența reacției sale. Din aceeași mișcare, deschise portiera și fugi.

- Eve!

Ea nu se opri și abia după ce sări peste peron și închise ușa grea după ea, își dădu seama de greșeală.

Cum putuse să-l sărute, știind că el își va petrece restul nopții cu Stephanie? Auzi motorul mașinii lui pornind. Simți o furie imensă, întețită de o disperare surdă. O furie înlocuită imediat de o durere ascuțită. Își promisese totuși să nu mai dea niciodată ocazia unui bărbat s-o facă să sufere. Nu va reuși deci nicicând să-și țină acest jurământ?

Capitolul 6

Înainte de a se interna în spital pentru a face și alte analize, Frank ținuse să semneze contractul cu Zack care făcea din acesta un asociat cu drepturi egale. În absența tatălui ei, Eve își asuma întreaga responsabilitate a șantierului. În fiecare zi se aștepta ca Zack să telefoneze pentru a se asigura de competența ei, dar spre marea sa ușurare el nu făcu nimic.

Ținând cont de legătura pe care o întreținea cu Stephanie, Eve presupunea că Zack continua să-i trimită flori pentru simplul motiv că ea reprezenta pentru el o provocare! Nu era bărbatul care să admită că o femeie poate rezista la infinit farmecului lui... Ea îl alungă iritată din gândurile ei. Avea suficiente probleme de rezolvat ca să-i mai pese de un om care n-avea

nici un rol în viața ei. De fapt n-avea nici un chef să se lanseze într-o aventură nebunească, chiar dacă Zack ar nutri cel mai mic sentiment față de ea... Ceea ce rămânea de dovedit.

*

* *

Sâmbătă dimineața, sosind la șantier, constată că Rebel Lady fusese lansată la apă și se balansa agale. Dacă n-ar fi fost iahtul lui Zack, s-ar fi oprit să-i admire linia zveltă și minunatele lambriuri. Dar hotărâse să urască tot ce-i putea aminti de Zack care rămânea totuși un asociat important în mica lor întreprindere familială.

Sâmbăta era ca întotdeauna o zi încărcată și de această dată; înțelesese că nu putea închide la prânz, așa cum prevăzuse. Era aproape ora trei și ea însoțea un grup de danezi până la vaporul pe care aceștia îl închiriaseră pentru săptămâna care urma. Puternicul Jaguar al lui Zack apăru la porțile șantierului.

El veni spre ei și ea nu se putu împiedica să-i admire mersul suplu și sportiv. Era îmbrăcat cu un costum deschis la culoare și o cămașă bleu care-i accentua pielea bronzată.

- Este frumos, nu-i așa? Atât de delicat și puternic... declară el arătând spre vaporașul lui.

Spre marea ei surpriză, el era singur, dar își va petrece în mod sigur seara cu Stephanie. Eva îi purta pică pentru felul în care o sărutase, așa că-i răspunse rece:

- Muncitorii au făcut treabă bună.

Zack îi întâlni privirea și ea refuză intenționat să-și aplece ochii.

- Aș vrea totuși să încerc motorul înainte de a semna factura.

- Sunt sigură că vei fi satisfăcut, îl asigură ea, jignită de lipsa lui de încredere.

- În caz contrar, tu vei plăti penalizări pentru că tu ești patroana! Și este și motivul pentru care îți cer să mă însoțești.

Anticipându-i reacția, el o reținu de încheietura mâinii și o avertiză:

- Dacă refuzi, te urc la bord pe sus.

- N-ai îndrăzni! se apără ea, scandalizată.

- Pariezi?

- Lasă-mă, sau strig după ajutor!

- La unul dintre angajații noștri? Au plecat deja.

În fața acestei amenințări, ea o lăsă mai moale, fără nici un fel de tragere de inimă. Taiorul ei elegant de in nu era pentru o ieșire cu iahtul, iar prezența lui Zack era departe de a o liniști. La fiecare dintre întâlnirile lor, tensiunea creștea între ei, și politețea rece pe care Eve i-o arăta, nu reușea s-o apere de atacurile lui.

Puritatea profilului lui o frapă, în timp ce el manevra Rebel Lady. Era prea seducător, autoritar și hotărât.

Și iahtul lui era o minune. Când, câteva clipe mai târziu, el îi propuse să-l piloteze, ea acceptă cu bucurie.

Tamisa era calmă și majestuoasă în acest sfârșit de după-amiază. De o parte și alta a fluviului se întindeau

proprietățile magnifice înconjurate de peluze verzi. Ici și colo, familii se odihneau la umbra copacilor înșirați de-a lungul malurilor.

- Este nervos, comentă Eve dându-i înapoi timona.

După o scurtă ezitare, ea adăugă:

- Ești satisfăcut?

- De lucrare? Absolut!

Cum ea îl întreba din priviri, el adăugă:

- Nu caut să le găsesc defecte lucrătorilor tăi, Eve.

- Crezusem contrariul și dacă nu acesta este cazul, ne-am putea întoarce?

- Într-o clipă...

La gândul că era în întregime în mâinile lui, ea se sperie și adăugă în pripă:

- Crezi sau nu, dar sunt extrem de ocupată...

- Dar nu atât de mult ca să nu te certi!

- Doar cu tine mă cert, preciză ea sec.

- Mă întreb de ce... observ că te stăpânești din ce în ce mai mult, continuă Zack după o scurtă tăcere. Trebuie să remediez această situație...

- Ce vrei să spui?

- Nu-mi place deloc această nouă obișnuință a ta de a face pe indiferenta, îi explică el aruncând o privire rapidă în direcția ei.

Cu un gest brusc, el opri motorul și lăsă iahtul în derivă. Ea se înfioră la ideea că erau departe de toate, ca în seara în care se întâlniseră la Deborah.

- De ce încerci să seduci femeile cu orice preț? îl întrebă ea direct, fără introducere.

- Întotdeauna folosesc toate mijloacele pentru a-mi atinge ținta vizată, o corectă el. Și tu faci parte din planurile mele.

Ea se dădu înapoi instinctiv.

- Rămâi unde te afli!

- Ți-e teamă să aud bătăile inimii tale?

Înainte ca ea să fii putut schița cel mai mic gest, el o înlănțuise și gura lui punea stăpânire pe a ei. Eve se zbătu, fără a răspunde sărutului lui. Dar trupul lui Zack lipit de al ei o făcu să-i slăbească rezistența. Din momentul în care ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui, gura lui Zack deveni mai tandră și mai senzuală. Vreme de mai multe secunde, ea i se abandonă, și-l sărută cu înflăcărare până când amintirea Stephaniei îi apăru brutal în minte.

Eve se smulse din îmbrățișarea lui. Cum de putuse să cedeze unui bărbat ca el, care întreținea pe față o legătură cu altă femeie? Înainte ca el să-i fi putut prevedea gestul, ea îl pălmui cu putere. Privirea lui Zack se înflăcără imediat sub efectul furiei.

- Încetează acest joc, Eve...

- Ce joc?

- Acela de a nega atracția pe care o exercit asupra ta!

Timp de o clipă ea rămase mută de uluire, apoi reacționă violent.

- Cum... cum îndrăznești? Eu nu sunt Stephanie!

- Ce vrei să spui cu asta?

- Crezi că sunt chiar așa de naivă? Îmi închipui că nu te-ai întors la ea pentru simpla plăcere de a discuta!

Spre marea ei dezamăgire, el începu să râdă.

- Încetează să-ți bați joc de mine!

- Și tu să spui prostii! Dacă m-am dus la Stephanie în acea seară, a fost ca să lucrez!

Eve își holbă ochii.

- Înțeleg acum de ce ai fugit când te-am sărutat în cealaltă seară.

- N-am fugit niciodată din fața nici unui bărbat! se apără Eve.

El o prinse de umeri.

- Dacă cel puțin ai vrea să mă asculți... N-am dormit la Stephanie în acea noapte. Nici în alta!

- Ai sărutat-o!

- Ca să te fac geloasă...

- De... ce?

Cuvintele se înăbușeau în pieptul ei.

- Da, îi explică el. Stephanie abia aștepta. Am profitat pentru a-ți vedea reacția.

Subjugată, Eve nu reușea să-și dezlipească privirea de a lui. Atracția pe care o exercita asupra ei era prea puternică. Dacă nu rezista de această dată, va fi prea târziu.

- Viața ta amoroasă nu mă privește.

Ea aștepta un răspuns usturător care nu veni.

- Acum că acest amănunt este lămurit, rosti el coborând tonul, putem relua discuția. Eve, de ce mă respingi?

Ea contraatacă.

- De ce aș ceda capriciilor tale?

- Pentru că nu mi-am imaginat nimic. Nici magia întâlnirii noastre, nici sărutările tale pasionate...

Ea a vrut să-i riposteze, dar cuvintele nu-i trecură de buze. Zack își pierduse aerul arogant pe care-l afișa când vorbea despre afaceri, sau când o contrazicea. Ostilitatea de care ea dădea dovadă față de el îi permitea cel puțin să-și stăpânească emoțiile pe care el i le trezea. Să nege atracția pe care o simțea față de el constituia ultima ei apărare.

Zack îi simți ezitarea. Cu un gest tandru, o luă în brațe și-i mângâie părul. Împinsă de o forță independentă de voința ei, Eve se cuibări instinctiv la pieptul lui. Totuși, alarmată de dorința care o cuprindea, se îndepărtă repede și Zack nu încercă s-o oprească.

- N-ai de ce să te temi de mine, o asigură el cu o voce blândă.

Ea își coborî capul fără să răspundă. El îi puse mâna pe umăr și o obligă blând să-i întâlnească privirea.

- Sentimentele mele sunt serioase. Nu este vorba de un joc.

În fața tăcerii ei, el insistă:

- Din cauza logodnicului tău reacționezi întotdeauna atât de violent?

- Da, recunoscu ea. Dar nu din motivul pe care-l crezi.

- Povestește-mi ce s-a întâmplat...

- Nu pot. N-am spus nimănui, dar n-ar fi trebuit să mă logodesc cu Simon. N-ar fi trebuit niciodată să...

Vocea ei se frânse.

Zack o atrase în brațele lui și o strânse cu tandrețe lângă el. Apoi o sărută. Fu un sărut dulce și liniștitor. Unul dintre acele săruturi care împărtășise tenebrele interioare ale inimilor cele mai chinuite. Dintr-o dată o cuprinse o dorință imperioasă de a-i spune, de a scoate din inima ei durerea care o chinuise în cursul ultimilor ani.

- Simon a murit într-un accident de mașină, începu ea cu o voce joasă și tremurătoare. Era deja prea târziu când spitalul m-a anunțat. La sosirea mea... el era mort. În momentul în care părăseam spitalul, m-am întâlnit cu Leanne. O cunoșteam puțin din vedere...

- Continuă, o încurajă el, simțind cum vocea ei se stinge.

Eve răsuflă adânc înainte de continua:

- Leanne era în mașină... cu Simon. Rănile ei nu erau decât superficiale, dar era pradă unei crize de nervi. Acolo m-a înștiințat... că avea o legătură cu Simon. Pentru el, eu nu eram decât o partidă bună. La acea vreme, familia mea era bogată, iar părinții lui aveau venituri modeste. Eu urmam să-i asigur nevoile până când își făcea un nume în lumea artei, dar Leanne era aceea pe care o iubea... Nu bănuisem nimic. În momentul în care Simon pierduse controlul volanului, ei se certau. Ea... ea credea că este gravidă cu el! Apoi, a părăsit Academia de Arte Frumoase la sfârșitul trimestrului. Mai târziu, am aflat că a hotărât să avorteze.

Zack o strânse tandru lângă umărul lui.

- Logodnicul tău, crezând că are dreptul să profite de tot ce-i poate oferi viața, n-a făcut decât să strice viața altora și a murit, într-un fel...

Ciudat, dar pentru prima oară, Eve n-avu chef să-l apere pe Simon.

- Am avut un sentiment îngrozitor de trădare, oftă ea.

- Acesta-i motivul pentru care te-ai luptat atâta cu mine?

- Nu vreau să mă mai îndrăgostesc, murmură ea slab.

- Crezi că ai de ales? Ne-am plăcut de la prima privire...

Ea îl privi, cu inima bătându-i nebunește. Vechile ei temeri păreau gata să dispară. Demonii părăseau inima ei chinuită.

- Eve, îți promit că nici un bărbat nu te va mai face vreodată să suferi.

Încet, el își înclină fața către ea, depunând un sărut drăgăstos pe buzele ei dulci și proaspete.

- Ai încredere în mine, îi șopti el la ureche, și uită-l pe Simon...

- Am încredere în tine! răspunse ea înnodându-și brațele la ceafa lui.

- Eve... am dorit această clipă din prima zi.

Ea îi oferi gura cu un zâmbet. De această dată, sărutul lor fu lung și plin de pasiune. Ea închise ochii, copleșită de plăcere. Timp de o fracțiune de secundă, crezu că iahtul își reluase mersul. Surprinsă, deschise ochii și constată că Zack o ducea în cabina lui.

Inima se strânse la vederea cușetei duble.

- Zack... nu, protestă ea ușor.

- Am așteptat atât de mult, răspunse el punând-o pe saltea.

Imediat, el se așeză lângă ea. Mâna lui îi atinse sânii.

Mai înainte ca ea să fi putut face vreun gest, el îi desfăcea bluza.

- Zack...

- Sst, murmură el.

Ea scoase un lung oftat la contactul gurii lui pe pielea ei goală. Îi murmură numele de mai multe ori, înecată de emoție. El se dezbrăcă și-și lipi trupul de al ei. Fata se înfioră violent în timp ce o căldură dulce îi iradia din membre. Era prea târziu pentru a mai da înapoi. Se arcui spre el, avidă de mângâierile pielii lui, stăpânită de plăcere, posedată de dorință. Se lăsară pradă ritmului dragostei, blând și puternic în același timp, tandru și violent.

*

* *

După aceea, ea rămase mult timp nemișcată, neîndrăznind să se miște de teamă să nu rupă vraja clipei. El o ținea strâns la piept cu un zâmbet fericit pe buze.

- Eve... La ce te gândești? o întrebă el în cele din urmă.

Ea îi mângâie pieptul ca pentru a se asigura că nu visează, și răspunse cu o voce vibrând încă de emoție:

- Nu-mi vine să cred că ne-am iubit la bordul iahtu-

lui tău, în plină după-amiază...

- Regreți?

- Puțin, recunoscu ea. Niciodată nu mi-aș fi imaginat...

- Știu, dar nu trage nici o concluzie.

Ea se sprijini într-un cot și-i îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte.

- Pe tine te doresc, Eve... numai pe tine! Sper ca această clipă să fi fost la fel de fericită pentru tine ca și pentru mine.

- M-ai copleșit, răspunse ea mângâindu-i visătoare linia umerilor.

- Eve, c-ai iubit sau nu alt bărbat, pentru mine nu-i nici o diferență. Te-am dorit din clipa în care privirile noastre s-au întâlnit, și în ciuda dificultăților de care mă puteam lovi. Pe tine sau pe nimeni.

El se răsturnă pe spate și privi plafonul cu un ochi amuzat.

- Cum aș îndrăzni să-mi formulez cererea fără a mă lua drept un necioplit? continuă el.

- Ce cerere? îl întrebă ea, curioasă.

El o răsturnă pe pernă și o încătușă între brațele lui puternice. Un zâmbet radios îi plutea pe buze.

- Aceea de a fi soția mea!

Încă răvășită de intensitatea dragostei lor, Eve se gândea că doar o căsătorie putea concretiza armonia pe care o experimentaseră. Nu exista nici o îndoială în mintea ei.

Ea îi înlănțui gâtul cu brațele și-l sărută tandru.

- Căsătorește-te cu mine, Eve!

Ea zâmbi, prea fericită pentru a vorbi.

- Spune da! stărui el, îngropându-și fața în umărul ei.

Vocea ei trăda bucurie când acceptă.

- Da, Zack! Da... Este ceea ce-mi doresc mai mult pe lume...

Capitolul 7

După interludiul de pe Rebel Lady, întoarcerea la șantier i se păru ireală Evei.

- Este așa de păcat să rupi visul pentru a reveni la realitate, regretă tânăra femeie când Zack o ajuta să pășească pe pasarela care lega iahtul de chei.

Tânărul tocmai îi spusese că el era născut sub semnul Leului. Ei ar forma o pereche uimitoare. O uniune de vis, ideală.

- Acest vis nu se va termina niciodată! îi promise el, înlănțuind-o cu tandrețe.

Nici unul nici altul nu aveau de gând să se despartă și rămăseseră împreună până când Ryan, maistrul, o anunță pe Eve că era chemată la telefon.

- Trebuie să plec... spuse ea șoväind.

- La ce oră termini?

- Astăzi, nu cred că înainte de ora șase. Sâmbăta este oricum o zi încărcată, dar mai ales când un bărbat te răpește de la muncă în plină după-amiază.

- Nu te plânge! Dacă ar fi fost după mine, nu te-aș mai fi adus înapoi, glumi el. Pot să trec să te iau pe la șapte?

- Aa... I-am promis tatălui meu că trec să-l văd.

- Vom merge împreună la spital, spuse el. Vom cina apoi în oraș pentru a sărbători cum se cuvine acest eveniment.

El o sărută rapid pentru a pleca, dar în câteva secunde sărutul lui deveni mai senzual, și când Eve își aminti brusc că era așteptată la telefon, inima îi bătea nebunește.

*

* *

Pentru a sărbători logodna, Zack îi dărui un inel cu un smarald înconjurat de diamante. El adăugă la această bijuterie o parură, brățară și colier din cristal de stâncă-piatră norocoasă pentru Vărsător - care o încântară pe tânăra femeie. Pietrele erau atât de limpezi încât Eve fu subjugată de frumusețea lor.

- Ești minunat, murmură ea.

- Uită-te la gravura din interior.

Cu cifre minuscule, ea descoperi data zile când acceptase să se căsătorească cu el.

*

* *

Anunțul oficial al logodnei apăru în ziarul Times, în săptămâna următoare. Eve refuzase să fixeze data cununiei până nu era complet sigură asupra stării de sănătate a tatălui ei. Zack fusese de acord să cedeze, lăsând-o să înțeleagă că dorea să se căsătorească cât mai repede.

Ea se întreba, totuși, cum putuse accepta să se mărite cu un om pe care-l cunoștea abia de câteva săptămâni. Dar nu-și regreta decizia. Niciodată nu mai fusese așa de îndrăgostită...

Problema domiciliului lor viitor fu repede rezolvată. În afară de casa pe care Zack o avea la Marlow, el poseda o proprietate la Harrow Hill, care o sedusese imediat pe Eve.

Casa, de concepție modernă, dădea o impresie uluitoare de spațiu și lumină. De cum o văzu, Eve știu că-i va plăcea să trăiască acolo.

Ușa dublă de sticlă a salonului se deschidea spre o grădină minunată, care cobora în pantă lină până la dealurile de la Harrow. În depărtare, se zărea Londra.

- Pe timp senin, vei putea zări Turnul Londrei, îi spuse Zack, fără mândrie.

Mână în mână, vizitară grădina și coborâră cele câteva trepte ce dădeau pe o peluză impecabilă.

- Este încântător! declară Eve cu un oftat. Este opera unui peisagist?

- Un prieten de-al meu m-a ajutat să întocmesc planurile, și un grădinar vine o dată pe săptămână. De fapt și eu fac grădinărit... când îmi permite timpul.

Un măr, cu trunchi noduros, îi atrase atenția. De ramurile lui joase atârna un leagăn.

- Acolo-ți petreci timpul liber? glumi ea.

- Este pentru nepoatele mele. O să le cunoști în acest weekend, deoarece Suzanne și soțul ei ne-au invitat la cină.

- Unde locuiesc? îl întrebă Eve, instalându-se grațios în leagăn. Știi că nu știu nimic practic despre tine și familia ta?

- La ieșirea din Oxford, răspunse el.

Zack începu s-o împingă.

- James este asistent la universitate. Cât despre mine, ai toată viața ca să mă cunoști...

- Zack! strigă ea dintr-o dată, când el o împingea din ce în ce mai sus.

Fusta i se ridicase peste genunchi și părul îi ascundea fața.

- N-ai de ce te teme! o liniști el, înainte de a opri leagănul.

Câteva clipe mai târziu, el o strânse drăgăstos în brațe.

- M-ai făcut să mă gândesc la un tablou de Fragonard, „Leagănul". Îl cunoști?

- Ea încuviință.

- Sper că nu mi-am arătat jupoanele ca modelul artistului.

- Chiar asta face farmecul tabloului, dar comparația se oprește la...

- Ce vrei să spui?

- Nimic... Doar că ea nu purta nimic sub fustă. De ce crezi că îndrăgostitul care figurează în planul din spate are aerul atât de subjugat?

- Glumești? protestă Eve. De altfel, de unde știi?

- Amintire de la un curs de desen la care am asistat în tinerețe. Nu știi? Acel tablou a fost mult timp considerat drept o capodoperă a școlii erotice. Doar recent a fost decretat respectabil!

- Ceea ce nu este cazul tău! glumi Eve.

Compania lui Zack o încânta și cu o oarecare surprindere îi descoperise umorul înnăscut. Reveniră încet spre casă, înlănțuiți tandru.

- Dacă dorești să faci schimbări, nu ezita.

Cum ea se pregătea să protesteze, el insistă:

- Vorbesc serios. Această casă e a ta de acum înainte. O poți mobila și decora în întregime după gustul tău.

Ea zâmbi înainte de a se apropia de un pian minunat care ocupa colțul salonului. Cu un gest visător, atinse clapele îngălbenite de vreme.

- Nu știam că ești muzician...

În fața tăcerii lui, ea se întoarse surprinsă. Privirea lui Zack era îndepărtată și indescifrabilă.

- Soția mea, Jocelyn, cânta... Vrei să vizitezi etajul? adăugă el repede.

- Cu plăcere...

Eve fu brusc conștientă de bariera pe care el o înălțase între ei. Zack vorbea rar despre prima sa căsătorie. Ea știa doar că Jocelyn, după o sarcină extrauterină, hotărâse să nu mai facă copii, cu risul de

a-și compromite grav sănătatea. Simți brusc nevoia de a ști ma multe despre cea care-și împărțise viața o dată cu Zack.

- Cât ați locuit în această casă? întrebă Eve, atinsă de o curiozitate aproape dureroasă.

- Aproape doi ani...

El era văduv de mai mult de un an: deci Jocelyn locuise acolo. La acest gând i se strânse inima.

Zack continua să deschidă ușile care dădeau în culoar, explicând:

- Există trei camere pentru prieteni... sau copii!

- Trei? se minună ea.

- Poate nu trei, rectifică Zack atrăgând-o în brațele lui. Dar de ce nu doi? Doi, cu ochi la fel de frumoși ca ai mamei lor...

Ea se îmbujoră imperceptibil și aprobă în tăcere înainte ca el s-o conducă în camera lui. Dacă era camera care o împărțise cu Jocelyn, el o transformase complet după moartea ei. Într-un colț trona un televizor și noptiera aproape dispăruse sub un vraf de cărți. Nu remarcă nici un obiect personal sau bibelou. Pe pereții tapetați cu mătase bej, doar două tablouri-gravuri de vânătoare - aruncau o notă luminoasă. Cum Eve le completa cu un ochi critic, el se apropie de ea.

- Mi-ar plăcea să le înlocuiesc cu unul dintre peisajele tale.

- Exact la asta mă gândeam și eu... Oricum, aveam intenția să-ți ofer tabloul pe care voiai să mi-l cumperi, drept cadou de căsătorie.

El o sărută tandru pe tâmplă.

- Chiar aș avea dreptul să transform totul după capul meu? întrebă Eve.

- Totul, îi promise el. Mobilele, perdelele... Îmi place dezordinea discretă care trădează prezența unei femei. Sticluțe de parfum și cremele de pe etajera din baie, ciorapii pe spetează scaunului.

O atrase către el.

- Nu sunt chiar așa dezordonată, protestă Eve încercând să-și imagineze viața lor viitoare în comun.

Privirea lui reveni automat spre patul larg de două persoane.

- Te gândești la același lucru ca și mine? o întrebă el cu o lucire glumeață în ochi.

Cu o mână expertă, el îi dădu la o parte breteaua corsajului și-i mângâie pielea goală.

- Cum vrei să mă mai gândesc la ceva când procedezi astfel? murmură ea cu o voce șoptită.

El râse și începu să-i mângâie urechea cu buzele.

- Zack!

- Vrei să mă opresc?

- Nu, răspunse ea izbucnind în râs.

Se arcui către el și-și strecură mâinile sub cămașa lui. Simțea cum îi freamătă mușchii sub mângâierea degetelor ei.

- Eve! protestă el, după care o ridică în brațe și o purtă până la pat.

După o clipă, transportați de dragostea lor, pierdeau orice noțiune a timpului și a realității.

*

* *

Eve radia de o fericire care-i transforma viața. Niciodată nu-și rezolvase toate micile probleme care-i încărcau zilele, cu atâta ușurință și aplomb.

A doua zi de dimineață, avu partea ei de necazuri cotidiene. Inginerul întârzie la șantier, unul dintre iahturile lor reveni cu elicea stricată, și combustibilul nu fu livrat la ora convenită. Tocmai se pregătea să telefoneze furnizorului când Jill năvăli în biroul ei.

- Eve, poți să mă asculți un minut?

- Natural. Ce se întâmplă?

- Prosoapele pe care le lăsăm la bordul vapoarelor dispar ca prin farmec, se plânse ea. Mă întreb dacă n-ar fi trebuit să pretindem o garanție pentru lenjeria pe care o furnizăm.

- O să mă gândesc. Până atunci, întocmește-mi lista cu ce vrei să comanzi...

Jill mai critică nerușinarea unor anumite persoane, înainte de a adăuga cu un zâmbet:

- Îmi imaginez că atunci când cineva se logodește cu un bărbat ca Zack Thole, aceste amănunte par derizorii?

Eve zâmbi și mângâie visătoare petalele garoafelor roșii care-i împodobeau biroul.

- Mărturisesc că în această secundă, singura mea grijă adevărată este sănătatea tatălui meu.

- Cât timp trebuie să mai stea la spital?

- Nu știu, și ezit să-l anunț pe Robin. Trebuie să se întoarcă din Grecia săptămâna viitoare. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Frank, el mi-ar reproșa că nu l-am avertizat...

- Analizele n-au indicat nimic?

- Singurul lucru de care suntem absolut siguri este că boala lui nu este cardiacă.

- Sunt sigură că totul se va sfârși cu bine, o încurajă Jill strângând-o prietenește de umăr. Dacă-mi permiți, m-aș întoarce la treabă. Pe curând!

Imediat ce rămase singură, Eve deschise dosarul cu documente administrative. Auzi deschizându-se ușa și crezu că era Jill. Spre mare ei surprindere îl descoperi pe Greg în prag, cu un buchet enorm de trandafiri roșii.

- Vezi, de data asta n-am uitat; zise el cu un zâmbet forțat.

Ea luă mașinal bucheţul și-l puse peste xerox.

- Ce faci aici? îl întrebă ea cu un ton politicos dar rece.

Greg se cocoță pe colțul biroului ei și-și privi mâinile o clipă înainte de a răspunde:

- Mi-a fost dor de tine, Eve. Ar fi trebuit să mă scuz față de tine înainte de a pleca la New York. În acea seară cred că mi-am pierdut capul. Înțeleg că ești furioasă pe mine.

- Eu nu...

- S-o luăm de la început, de la zero! îi propuse el părăsindu-și locul pentru a o apuca de umeri.

- Este imposibil. Totul s-a terminat între noi...

- Pentru singurul motiv că mi-am pierdut capul și te-am părăsit la restaurant?

- Nu, Greg, eu...

Hotărî să fie cinstită.

- Greg, îmi pare rău. O să te șochez, dar mă mărit... în curând.

După o scurtă tăcere surprinsă, Greg izbucni într-un râs neîncrezător.

- Glumești?

- Deloc.

Cum remarcă smaraldul care-i împodobea degetul, în ochi îi apăru o sclipire periculoasă.

- Este imposibil! explodă el. Într-un an eu n-am reușit să petrec o noapte cu tine, și în timp de cincisprezece zile tu te logodești? Ce-i asta, Eve? Cine este fericitul care a profitat de absența mea ca să mi te sufle?

- Destul, Greg. Știai că totul se sfârșește între noi, chiar înainte de a pleca.

El o scutură cu o mână brutală.

- Cine este?

Privirea lui exprimă o furie surdă.

Ea se eliberă smucindu-se și-și dădu la o parte, nervoasă, o șuviță care-i acoperea fruntea.

- Pentru că insiști...Este Zack! Zack Thole... Acum când curiozitatea ți-a fost satisfăcută, pleacă!

Greg o privea fără a-i veni să creadă. Dădu cu pumnul în masă. Caiete și hârtii zburară prin încăpere.

- Această poveste nu s-a sfârșit, deci? urlă el,

prinzând-o cu putere de încheietura mâinii. Nu înțeleg, unde vrea el să ajungă?

- Lasă-mă și încetează să te comporți ca un dement!

- El este cel care și-a pierdut capul și care mă urmărește de când i-am stricat căsătoria!

- Ce... ce spui? îl întrebă Eve, năucită.

- Zack s-a ferit să-ți spună, rânji el. Deci tu nu știi că nevasta lui a fugit cu mine...

- Asta nu mă privește.

- Zack nu te iubește și nu te va iubi vreodată! El te-a sedus pentru singurul motiv că-mi aparții!

- Este absurd! spuse ea ridicând tonul la rândul ei. Oricum eu nu ți-am aparținut niciodată. Nu știi să pierzi, Greg. Îl iubesc pe Zack și nu voi admite să-l critici în prezența mea.

- Zack n-a iubit-o niciodată decât pe Jocelyn, rectifică el. Era nebun după ea, și atât de gelos încât n-ar fi lăsat-o vreodată!

- Taci!

- Dar Jocelyn m-a preferat pe mine! continuă el izbucnind în râs. Poate că aș fi fost iertat dacă n-ar fi avut loc accidentul. Acel accident de care mă consideră responsabil și pe care a jurat că mă va face să-l plătesc!

- Nu cred un cuvânt. Zack mă iubește! declară Eve cu o voce vibrând de emoție.

- Vrei să știi de când? Din ziua când a aflat că noi ne vedem. Este felul lui de a răzbuna moartea lui Jocelyn. El îmi răpește femeia așa cum am răpit-o eu pe a lui...

Eve era în culmea chinului. Acuzațiile lui Greg o

răvășiseră.

- Ieși de aici! strigă ea.

- Mai gândește-te, Eve.

Cu un gest furios, ea-i arătă ușa.

- Pleacă înainte să te dau afară. Și te sfătuiesc să nu mai revii.

- Cum de poți fi atât de oarbă? Poate că eu te-am pierdut, cedă Greg, dar ești departe de a-l fi câștigat pe Zack!

Făcând aceste previziuni sumbre, el părăsi încăperea cu pași mari. Imediat după plecarea lui, Eve se trânti ușor în fotoliu. Suferea prea tare pentru a plânge. Cu un gest brusc, mătură vasul cu garoafe care-i împodobeau biroul. Zgomotul de sticlă spartă răsună multă vreme în mintea ei îndurerată. Își strânse pumnii. Își jurase să nu mai plângă niciodată din cauza unui bărbat.

În acea clipă telefonul începu să sune. Ea îl privi absentă și-și luă poșeta, grăbindu-se să iasă din birou.

- Ryan? Preia apelurile telefonice în lipsa mea, îl rugă ea trecând în trombă prin fața maistrului.

Sări în mașină și demară cu nervozitate. Refuza să creadă în acuzațiile lui Greg, dar, puțin câte puțin, evenimentele ultimei săptămâni îi reveniră în minte. Se gândi la florile pe care Zack i le trimisese în fiecare zi, la încăpățânarea cu care o urmărise și în cele din urmă o sedusese.

Fără să-și dea seama, o luase în direcția Londrei. Își aminti dintr-o dată că-i promisese tatălui ei să-l viziteze

la sfârșitul după-amiezii. Simți nevoia bruscă de a-l vedea.

Oprindu-și mașina în parcarea spitalului, își aminti de reacția lui Zack când îl întrebase dacă el era acela care cânta la pian. În acea clipă, simțise că el nu-și depășise în întregime doliul, că Jocelyn încă era între ei. Cum putuse să uite reținerea pe care o afișa el de fiecare dată când îl întreba despre soția lui?

Înainte de a deschide ușa de la rezerva tatălui ei, inspiră adânc.

Instalat confortabil într-un fotoliu, Frank citea ziarul. La vederea ei, un zâmbet radios îi apăru pe față.

- Eve! Nu te așteptam așa devreme...

- Am venit între doi clienți, afirmă ea. Cum te simți astăzi?

- Medicii au descoperit până la urmă! exclamă el cu un aer victorios. Nu sufer decât de diabet. Un regim bun și totul se va rezolva. Ies mâine!

- Oh, tată!

Ușurarea, adăugată încordării sale, fu mai mult decât putea suporta. Eve izbucni în suspine.

- Nu plânge, te rog. S-a terminat, mă gândesc să-mi reiau locul la șantier începând de sâmbătă...

Dacă el ar pronunța numele lui Zack, ar izbucni din nou în lacrimi, gândi Eve îngrozită, și taică-său ar bănui ceva. Pentru a împiedica acest lucru, ea adăugă în grabă:

- Petrolul n-a fost livrat astăzi... N-am reușit să aflu ce se întâmplă.

Tactica ei depăși așteptările. Preocupat de tot ce era legat de șantier, Frank luă imediat decizia care se impunea.

- Pe drumul de întoarcere, oprește-te la Salter și informează-te asupra prețurilor pe care le practică.

- S-a înțeles, acceptă ea înainte de a-și lua repede rămas-bun de la el.

De cum ajunse la mașină, zâmbetul îi dispăru. În deget, inelul lui Zack scânteia cu mii de luminițe de parcă o sfida și, în ciuda eforturilor, nu putu să gonească îndoiala care o cuprindea. Smaraldul este piatra lui Venus, gândi ea. Florile... Curtea... Planurile de căsătorie. Totul fusese prea rapid, ca și cum Zack avea un cont de reglat.

Ea se îndreptă automat spre birourile ocupate de el, în cartierele rezidențiale ale Londrei. Inutil să se amăgească: Greg avea dreptate! De fapt, faptele concordau. Uită cu atenție înflăcărarea cu care Zack o iubise. N-avea decât un gând: să-i înapoieze inelul și să-l avertizeze că nu mai voia să se mărite cu el.

După dragoste la prima vedere, ruptura va fi și ea brutală!

Capitolul 8

Cum putuse crede măcar o singură clipă că Zack o iubea? gândi ea accelerând. Deborah o prevenise totuși: nici o femeie nu o va înlocui niciodată pe Jocelyn în inima lui Zack. De altfel, de ce un bărbat ca el, adulat de femei, ar fi ales s-o iubească tocmai pe ea? Abia o cunoștea.

Se folosise pur și simplu de ea ca să se răzbune. Un fior de furie o parcurse la amintirea plăcerii pe care o simțise în brațele lui. Îi va înapoia inelul, fără a-i arăta durerea care-i sfâșia inima.

Își opri mașina în fața imobilului elegant în care Zack își instalase birourile. După ce-și spuse identitatea la recepție, fu rugată să aștepte într-o încăpere mare cu o mochetă groasă. Aproape imediat, apăru Deborah,

radioasă.

- Eve! Ce surpriză... N-am avut încă ocazia să te felicit pentru logodnă. Zack este în ședință deocamdată, dar nu-mi va purta pică dacă-l deranjez când îi voi anunța vizita viitoarei sale soții...

- Nu face nimic, te rog! Prefer să-i las un mesaj.

- Cum dorești. Urmează-mă!

Eve se opri o clipă în prag. Încăperea era așa cum își imaginase ea. Pe birou era un computer, dosarele erau numeroase, dar perfect clasate și totul indica faptul că Zack era un șef autoritar și organizat. Așteptă ca Deborah să plece, după care scoase o hârtie și scrise în grabă:

„Zack, îmi este imposibil să mă căsătoresc cu tine. Îți înapoiez inelul".

Cum nu mai găsi nimic să adauge, semnă și strecură hârtia și bijuteria într-un plic pe care-l puse la vedere pe agenda lui.

Când se duse la Deborah în camera alăturată, aceasta stătea de vorbă cu Stephanie. Inima Evei se strânse la vederea tinerei femei. Era ultima persoană pe care dorea s-o întâlnească.

- Lasă-mi propunerile și voi avea grijă să ajungă în mâinile lui Zack, îi spuse Deborah.

Stephanie nu-i răspunse. Își băgă mâinile în buzunare și înaintă cu un pas în direcția Evei.

- Deci, vei deveni viitoarea doamnă Thole, începu ea pe un ton glacial. Cum ai reușit acest tur de forță?

- Îmi pare rău, dar sunt grăbită. La revedere,

Deborah, adăugă Eve spre prietena ei.

Dacă nu pleca imediat, se prăbușea. Simți privirea rece a Stephaniei ațintită asupra ei, până când păși peste pragul ușilor duble. Precis că Stephanie sperase ca Zack s-o ia de nevastă după ce ar fi depășit durerea morții lui Jocelyn. Eforturile ei nu fuseseră încoronate de succes, dar va jubila în ziua în care va afla că nu va avea loc nici o căsătorie. Nici o îndoială că va căuta să-și consoleze patronul. Eve preferă să nu se mai gândească.

*

* *

Ryan nu-și ascunse surprinderea s-o vadă sosind la câteva minute până la închiderea șantierului.

- Ce face Frank?

- Bine! Speră să-și reia lucrul sâmbătă.

- Este o veste excelentă! exclamă Ryan.

Eve zâmbi slab.

- Trebuie să triez corespondența înainte de plecare. Dacă primesc telefoane personale, răspunde că sunt ocupată.

- Contează pe mine...

Existau șanse serioase ca Zack s-o sune, iar ea n-avea nici un fel de intenții să-i dea explicații. El nu va ști niciodată ce o împinsese să-și schimbe părerea.

Și-ar fi dorit să se răzbune, să-l facă și pe el să sufere. Niciodată nu-i va ierta că se servise de ea pentru a-și regla conturile cu Greg. Nu fusese decât o jucărie între doi bărbați răzbunători.

De această dată, va ști să tragă învățăminte! Niciodată, nici un bărbat n-o va mai prinde pe picior greșit.

Pentru a-și dovedi că era în stare să-și depășească mâhnirea, în acea seară lucră până târziu. Își dădu osteneala să strângă cioburile vasului pe care-l aruncase la pământ cu câteva ore mai devreme, sub imperiul furiei.

Când părăsi șantierul, totul era pustiu. Închise poarta cu cheia și se duse la mașină.

Și atunci, apăru puternicul Jaguar al lui Zack. Primul ei relfex fu s-o ia la fugă, dar n-avu timp s-o facă. Zack sărise din mașina lui și apucând-o de încheietură o trase până la Jaguar.

- Urcă!

- Nu, refuză ea cu vehemență. Mă duc acasă!

- Încă nu!

El o obligă să se așeze și se instală la volan. Câteva secunde mai târziu, demara nervos.

- Cu ce drept mă tratezi astfel? protestă Eve. Oprește mașina și lasă-mă să mă întorc acasă.

Fața lui Zack părea sumbră și dură.

- Nu înainte de a discuta! Mesajul pe care mi l-ai lăsat la birou merită câteva explicații, nu?

Lupta dintre Leu și Vărsător promitea să fie dură...

- N-am nimic de adăugat, răspunse ea luptându-se cu lacrimile. Nu voi fi niciodată nevasta ta, Zack. Asta-i tot!

- Vom mai discuta peste o clipă, declară el.

Zack luă direcția casei sale din Marlow.

Eve profită de tăcerea ce se instaurase între ei pentru a-și recapitula argumentele. Când în cele din urmă el își opri mașina în fața unui bloc elegant de apartamente, ea se simțea gata să explodeze.

- Refuz să te însoțesc la tine acasă!

Fără nici un cuvânt, el o obligă să-l urmeze. Niciodată Eve nu-și închipuise că-i va vizita apartamentul sub constrângere! Abia își dădu seama că intra într-un salon mare, mobilat cu eleganță. Acesta avea o vedere panoramică asupra unui port de agrement. Zack începu să meargă prin încăpere ca un leu în cușcă.

- Mai întâi... Ce ți-a spus Stephanie azi după-amiază? întrebă el neliniștit.

- Nimic!

- Poate că a făcut aluzie la soția mea, sugeră el.

- La Jocelyn? De ce ar fi făcut-o? De altfel...

Zack o strânse cu putere de braț și ea continuă ridicând tonul:

- Nu numai că nu mă mărit cu tine, dar n-am avut niciodată intenția.

Nu servea la nimic să-l sfideze, dar dorința fusese prea mare. Dorea să-l rănească, să se răzbune pentru durerea pe care i-o provocase.

- Ai face mai bine să te explici!

- Pe Greg îl iubesc... nu pe tine! L-am văzut astăzi și...

- Deci, te-ai folosit de mine ca să-l faci gelos?

Fără să știe, Zack îi furnizase un argument.

- Greg nu m-ar fi cerut niciodată în căsătorie fără a fi forțat indirect. Rivalitatea cu tine l-a făcut să se hotărască!

Zack îi dădu drumul atât de brusc încât ea se clătină.

- Dar spusesesi că ai rupt-o cu el! se miră Zack, înăbușindu-și furia.

Tremurul din vocea lui ar fi trebuit s-o avertizeze că mergea prea departe, dar Eve nu era în stare să raționeze. Era gata să spună orice, numai ca el să nu știe puterea dragostei ei!

El continua s-o chestioneze cu precizia rece a unui avocat. Indiferența lui prefăcută nu reușea să stârnească dorința Evei de a-l face să sufere, pentru a-și alunga propria durere.

- Voiam să fiu soția, nu amanta lui, insinuă ea. El era prea sigur pe mine și m-am gândit că interesându-mă pe față de un alt bărbat...

- Îndrăznești să pretinzi c-ai rupt logodna noastră pentru a te căsători cu Greg?

- Îl iubesc, afirmă ea, mințind.

- Cum îl poți iubi pe acest măgar, acest... neciopit?

- Lasă-mă! Te urăsc...

Timp de o fracțiune de secundă, ea îl văzu ezitând, apoi, cu prețul unui efort teribil, Zack își recăpătă sângele rece.

- Eve, fii rezonabilă! De ce m-ai lăsat să te seduc dacă nu mă iubeai? Prima dată, înțeleg, dar următoarele dăți?

La amintirea minunatelor clipe petrecute în brațele lui, ea fu cât pe ce să izbucnească în plâns. Împinsă de un impuls irezistibil, îl pălmui cu toată forța. Credea că el o s-o lase în pace, dar Zack o lipi de el.

- Simți aceeași emoție în brațele lui Greg?

- Mă lași complet indiferentă!

- Lasă-mă să-ți dovedesc contrariul...

El își aplecă fața pentru a o săruta cu voluptate. Buzele lui erau calde și insistente. Eve vru să se ferească, dar el își prelungi sărutul. În curând ea nu se mai simți în stare să reziste la îmbrățișarea lui.

Când el își ridică fața, ea tremura ușor.

- Îndrăznește să spui că nu mă iubești!

- Lasă-mă, protestă ea.

- De ce ți-e frică, Eve? De sentimentele tale? Dragostea ta înspăimântată? Nu-i aparții lui Greg...

- Poate că ție! îl ironiză ea. Te înșeli!

Drept răspuns, Zack o ridică în brațe și o duse până în camera lui.

- Ce... ce faci?

- Ești a mea, Eve... chiar dacă vrei sau nu! răspunse el depunând-o pe pat.

Ea încercă să-i scape, dar el fu mai rapid. Corpul lui apăsat pe al ei îi împiedica orice mișcare.

Voia să-l implore să se oprească, dar gura lui o acoperise pe a ei. Închise ochii pentru a-și ascunde lacrimile și în același timp dorința care-i scânteiau în privire. Oare cum putea el să se arate așa de tandru când nu simțea nimic pentru ea? Dragostea era o simplă problemă de experiență și stimulare?

Ea își înăbuși un strigăt când el îi dezgoli pieptul.

- Nu-mi opune rezistență, Eve! Știu că mă dorești, îi șopti el la ureche.

Fără să vrea, ea își descleștă pumnii și-i atinse pielea,

tremurând.

Tânăra încerca să se agațe de gândul că el o seducea pentru a se răzbuna pe Greg, dar plăcerea se dovedea mai puternică decât rațiunea.

Nu-și putea stăpâni fiorii provocați de mângâierile lui. Bănui zâmbetul de satisfacție al lui Zack în timp ce ea i se abandona. Nici o voință n-ar fi putut rezista plăcerii care i se răpândi în trup ca un val greu.

Ea rămase nemișcată un moment, pentru a savura plenitudinea senzațiilor. Când Zack se îndepărtă, ea reveni brusc la realitate. Înăbușindu-și un suspin, se întoarse cu spatele la el și-și ascunse fața în pernă.

Zack îi puse o mână afectuoasă pe umăr.

- Nu mă atinge!

Cu un gest blând, el o obligă să se întoarcă.

- Ai obținut ce-ai vrut...

- De ce mă acuzi? întrebă el mângâindu-i obrazul.

De această dată, Eve se închise în tăcere. Zack explodă:

- La ce joc te pretezi? Te comporți ca o amantă înflăcărată și în clipa următoare nu ești decât un zid de gheață...

- Te urăsc...

- Acesta nu-i un mod de a vorbi bărbatului cu care îți vei împărți viața, remarcă el.

- De... despre ce vorbești?

- Despre cununia noastră.

- Chiar crezi că o să mă mărit cu tine... după ceea ce s-a petrecut? îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

- Nu voi fi decât eu sau nimeni!

- Rămâne de văzut. Niciodată nu voi deveni soția ta. Nu ești decât un seducător care nu se gândește decât să profite de...

- Asupra acestui punct, n-ai de ce să mă acuzi! Mă îndoiesc că te-ai abandona cu atâta ardoare în brațele lui Greg!

- Taci!

Dintr-un salt, ea sări din pat înfășurându-și cearșaful în jurul trupului. Imperturbabil, Zack se sprijinise într-un cot și o privea cu un ochi cinic. Acest trup puternic o făcea să se gândească la o sculptură de Rodin.

- Ieși din această cameră, murmură ea întorcându-și capul.

Auzi scârțâitul patului, urmat imediat de un fosnet. Când o obligă să se răsucească pe călcâie, ea constată că el era în continuare gol. Înainte ca fata să fi avut timp să reacționeze, Zack îi strecurase inelul de logodnă în degetul inelar.

- Nu...

Neținând cont de protestul ei, el își coborî capul și o sărută tandru. Ea încercă să se eschiveze, dar în mișcare cearșaful alunecă și-i descoperi pieptul.

- Dacă nu mi te-ai fi dat cu atâta înflăcărare, acum o clipă, cred că aș fi fost tentat să renunț...

El se îmbrăcă repede și ieși.

Adunându-și tot curajul, Eve îl găsi mai târziu în salon. El stătea cu spatele și, la vederea umerilor lui puternici, inima i se strânse în piept. Nu-l mai putea

iubi după ceea ce se petrecuse și totuși, durerea ei părea prea vie ca să fie altfel.

Când se întoarse spre ea, Eve își recăpătase sângele rece. Scoase inelul din deget și i-l întinse.

- Este al tău! Nu-l vreau...

- Chiar nu vrei să înțelegi, Eve? Am intenția fermă de a te lua în căsătorie. Ești a mea și legătura ta cu Greg nu contează în ochii mei.

Această autoritate exasperă firea independentă a Evei.

- N-am fost niciodată a ta, se revoltă ea, nici chiar pe Rebel Lady. Nu te-aș lua de bărbat, chiar dacă m-ai ruga în genunchi!

- Permite-mi să-ți amintesc că anunțul logodnei noastre a fost publicat și n-o să rupi logodna pentru a te mărita cu un alt bărbat! De altfel, consimțământul tău nu este indispensabil, spuse placid Zack.

- Ba este, pentru a se celebra cununia!

- În acea zi, vei accepta să devii soția mea de bunăvoie. Dacă nu, îmi voi retrage toți banii din afacerea tatălui tău. Trebuie să-ți explic care ar putea fi consecințele?

Vreme de câteva clipe, ea îl privi, fără a-i veni să creadă.

- Doar... nu vei face asta? bâigui ea.

- Ba da, răspunse el strângând-o de încheietura mâinii. Rar fac presiuni asupra oamenilor, dar când n-am de ales, nu stau pe gânduri.

- N-ai suflet! Ești odios!

- Șantierul reprezintă totul pentru tatăl tău. Doar n-o să-i distrugi viața cu bună-știință?

Ea își ridică bărbia în semn de sfidare.

- O să ne lipsim de tine!

- N-o să rezistați nici un trimestru, prezise el sumbru.

Eve regretă brusc că făcuse aluzie la Greg și la viitoarea lor căsătorie. Zack părea gata la orice ca să se răzbune pe rivalul său.

- Mi-aș fi dorit să nu te fi întâlnit niciodată, murmură ea pe un ton amar.

- Vei fi soția mea înainte de sfârșitul lunii, răspunse Zack indiferent.

Eve n-avea obiceiul să cedeze, dar, împinsă de nevoie, schimbă deliberat tactica și-l imploră:

- Te rog... Uită-l pe Greg și tot ce s-a întâmplat.

- Mi-ar fi greu.

Cum ea nu răspundea, el continuă:

- Ești a mea, Eve. O dată ce-ți vei încheia socotelile cu el, sper să nu-l mai revezi vreodată.

Era un ordin.

Prin atitudinea lui, Zack dovedea că acuzațiile lui Greg erau fondate.

Un singur lucru conta în ochii lui: răzbunarea.

- Să interpretez tăcerea ta ca un consimțământ? insistă el.

- După cum ai spus, părerea mea nu contează! Dacă vrei o căsătorie albă, fără nici un fel de implicare trupească, fie! Dar te voi face să-ți plătești scump

îndrăzneala...

- Va trebui să dăm imaginea unui cuplu exemplar. Dacă ai avea o fărâmă de bun-simț, te-ai putat ca o femeie îndrăgostită în fața surorii mele, sâmbătă, și în fața tatălui tău. Închipuie-ți care ar fi reacția lui dacă ar ști că te măriți pentru a-l salva de la faliment! De altfel, eu nu mă îngrijorez. Mi-ai dat de nenumărate ori dovada talentelor tale de actriță...

Această ultimă ironie o atinse cumplit.

- Voi face jocul... din dragoste pentru tatăl meu, promise ea înghițindu-și lacrimile.

Capitolul 9

Zack o conduse acasă într-o tăcere de gheață.

- Voi trece să te iau sâmbătă la ora șase.

Fără a se deranja să răspundă, Eve fugi. O dată închisă ușa grea în urma ei, ea se sprijini de zid, împleticindu-se.

Așteptă ca zgomotul Jaguarului să se piardă în noapte pentru a se duce în salon și a se trânti într-un fotoliu. Neîncetat, retrăia scena care avusese loc în apartamentul lui Zack. Fusese atât de sigură de dragostea lui! Dintr-o dată simți nevoia să plângă din cauza acestui destin care-i trădase de două ori inima.

Zack o prinsese în cursă. Cum ar putea să îndure chinul de a fi soția lui, știind că el n-o iubise decât pe

Jocelyn?

*

* *

A doua zi dimineață, mergând la spital să-și vadă tatăl, fu cât pe ce să-i mărturisească totul. În ultimul moment, totuși, ea ezită.

În aceeași seară, Robin se întorcea din Grecia. O scrisoare o anunțase că el reușise la examene. În fața bucuriei și mândriei tatălui său, Eve înțelese că nu avea de ales. Cum putea ea, cu sânge rece, să-l ruineze pe Frank și să compromită pentru totdeauna viitorul lui Robin?

Începu să trăiască sub teroarea zilei de sâmbătă. Refuzând să-și imagineze seara în perspectivă, munci până la ora cinci în acea zi. Totuși, dacă nu era gata la sosirea lui Zack, nu era din cauza lucrului, ci din cauza unei temeri bolnăvicioase la gândul de a-l reîntâlni.

Când se hotărî până la urmă să coboare în salon, unde el vorbea cu tatăl ei, Zack o aștepta deja de o jumătate de oră.

- Îmi pare rău...

Cu o simplă privire, Zack o făcu să înțeleagă că nu credea un cuvânt. El remarcă rochia elegantă, părul care-i acoperea umerii și machiajul subtil care-i accentua strălucirea ochilor. Un zâmbet îi lumină fața.

- Merita să te aștept...

Fuseseră suficiente aceste cuvinte ca Eve să-și recapete încrederea în sine.

- Am fost reținută la birou până la ora cinci, crezu ea

că-i bine să adauge. Știi cât mă frământ din cauza șantierului...

Nedând atenție vorbelor ei, Zack se ridică și-i înlănțui talia.

- Din momentul în care ne vom căsători, fiica dumitale nu va mai lucra atât, îi declară el lui Frank. Amândoi suntem nerăbdători să întemeiem o familie...

El o provoca intenționat și ea se înroși când Frank aprobă, încântat:

- De atâta vreme aștept să fiu bunic!

În mașină, ea își dădu frâu liber furiei.

- Vreau să te anunț că n-am de gând să-ți împărtășesc proiectele-tale!

Mâinile lui Zack se crispară pe volan. Ea se felicită că, cu câteva cuvinte, își exprimase ura pe care el i-o inspira de aici înainte.

- Nu-ți face griji, n-am intenția să pun aceste proiecte în practică, ripostă el demarând nervos.

O tăcere apăsătoare domni timp de mai multe minute. Eve își strânsese pumnii și privea cu încăpățânare pe geam. Incapabilă să mai suporte tensiunea ce se instalase între ei, spuse precipitat:

- Va fi o căsnicie de conveniență!

- Căsătoria deci nu se va consuma?

- Ai înțeles bine...

- Deci pretinzi să-i rămâi fidelă lui Greg, după ce te vei mărita cu mine...

- Într-un fel...

- Și totuși, mă dorești!

- Te înșeli!

Eve simți totuși că mersese departe. Zack opri mașina pe marginea drumului și ea se retrase repede, cuprinsă de panică.

- Nu te iubesc! Să fie clar!

- Nu erai așa de reticentă când era vorba să-l faci gelos pe Greg...

- Nu-l amesteca pe Greg!

- Dar dacă el este în mijlocul acestei melodrame? Ce găsești la el, Eve?

- Este de zece ori mai bun ca tine.

- Nu te pricepi deloc la bărbați.

El îi prinse mâinile și ea bănui că inevitabilul era pe cale să se producă. Zări o ultimă ezitare în privirea lui, ca și cum nici el nu putea rezista atracției pe care ea o exercita asupra lui.

Apăsarea buzelor lui pe ale ei era insuportabilă. Nu-l ura suficient de mult ca să rămână insensibilă la mângâierile lui? Ghemuită lângă el, simțea cum o părăsesc puterile. Dar în loc să-l respingă, așa cum avea intenția, îi mângâia părul brun.

Privirea lui Zack o întâlni pe a ei și câteva secunde, timpul nu mai există. Apoi Zack se aplecă din nou asupra ei și o sărută cu tandrețe.

Ea se străduí să rămână pasivă, în ciuda dorinței pe care el i-o trezise.

- Sărută-mă, Eve!

Sărutul lui era prea blând și senzual ca ea să aibă cea mai mică șansă să se eschiveze. Se execută tremurând și

când, în cele din urmă, el o lăsă, dură un timp care i se păru o eternitate, îi fu greu să revină la realitate.

După o clipă, își reluară drumul. Eve își căuta deja rujul pe care și-l băgase în poșetă înainte de plecare. După sărutul plin de pasiune pe care îl schimbaseră, avea nevoie să verifice dacă machiajul ei nu era în aceeași stare deplorabilă ca și inima...

Era suficient ca Zack s-o sărute pentru a-și pierde orice control de sine. Își refăcu machiajul cu o mână tremurătoare, știind că Zack o observa cu coada ochiului.

Când își închise poșeta, Zack o întreba pe neașteptate:

- Spune-mi... Este adevărat că logodnicul ți-a fost infidel? Sau a fost o stratagemă ca să te asiguri de... protecția mea.

Întrebarea o prinse total nepregătită.

- N-am obiceiul să mint, începu ea. De atunci, n-am nici un bărbat care să merite a fi iubit.

Constatându-și greșeala, adăugă repede:

- În afară de Greg...

- Se pare că n-ai deloc noroc în dragoste? insistă el.

Ea se abținu să răspundă.

- L-ai informat pe tatăl tău despre data căsătoriei? se interesă el după o scurtă tăcere.

- Da...

Avu loc încă o pauză înainte ca Zack să vorbească din nou.

- În compartimentul pentru mănuși sunt niște

casete. Pune una, vrei?

Ea se execută, ușurată de răgazul pe care i-l procura muzica. După începutul furtunos, călătoria continuă fără probleme.

Circulația era ușoară după ce intrară pe drumurile de țară. Întinderile vaste de iarbă din împrejurimile Londrei cedară locul fânețurilor parfumate, ale căror culori ardeau sub ultimele raze de soare.

Când se apropiau de Oxford, Zack îi reaminti:

- Să nu uiți că formăm o pereche perfectă. Suzanne ar fi atât de dezamăgită dacă ar ști...

- Cred că ți-am dat deja dovezi ale talentelor mele!

Sora lui Zack și soțul ei îi întâmpinară cu căldură. În cursul serii, ei nu-și dădură seama că această reuniune de familie nu era de fapt decât o tristă mascaradă. Zack pretindea ca Eve să fie convingătoare. Și ea fu. De fiecare dată când el i se adresa, ea își modula vocea cu o mângâiere dulce. Nu-l părăsea din ochi și un zâmbet tandru îi plutea pe buze.

O dată surpriza trecută, Zack păru ușurat. Profită totuși și de o clipă de neatenție pentru a o strânge pe Eve lângă el și a-i strecura la ureche:

- Nu exagera!

- N-ai văzut încă totul...

La masă, conversația fu antrenantă. Carleen și Gemma, cele două nepoate ale lui Zack, o interogară fără încetare pe Eve pentru a cunoaște desfășurarea viitoarei lor căsătorii în cel mai mic detaliu. Eve, care inițial decisese să nu se lege sufletește de familia lui

Zack, fu sedusă fără să vrea de atenția caldă care i se acorda.

Când James se oferi să-i umple din nou paharul, ea nu îndrăzni să refuze, deși băuse mai mult ca de obicei.

La sfârșitul cinei, cele două fetițe cerură voie să se ridice pentru a se juca în grădină, și Suzanne le acordă o jumătate de oră.

Eve deplasă discret coșul cu flori care decora mijlocul mesei. În timpul cinei, mirosul caracteristic al garoafelor îi readusese în minte amintiri tandre.

- Observ că vă plac florile, nu se putu ea împiedica să remarce. Știți că înainte de logodnă, nu trecea o zi fără ca Zack să-mi trimită un buchet?

Mâna lui Zack se așeză ferm peste a ei.

- Ești așa de romantică, oftă el.

- Hai să mergem să bem cafeaua în salon, propuse Suzanne cu un zâmbet.

- Eve o bea amară, declară imediat Zack.

Se părea că lui îi era teamă ca vinul să n-o îndemne pe Eve la confidențe supărătoare. La gândul că el n-avea dreptate, proasta dispoziție a Evei se accentuă.

Când bărbații intrară în salon, Eve o urmă pe sora lui Zack în bucătărie. Discutară câteva minute înainte ca Suzanne să rostească impulsiv:

- Sunt atât de fericită să te știu cu Zack! Se vede că sunteți făcuți unul pentru altul, și el a suferit mult în prima căsătorie...

- Vrei să spui că la moartea lui Jocelyn? întrebă Eve fără a lăsa să i se vadă emoția.

- Ăsta a fost apogeul, oftă Suzanne. Ultimul an fusese deja dezastruos... Apoi Jocelyn a avut acea legătură scandaloasă și... știi cum s-a terminat totul...

Da, Eve știa! Dar durerea pe care o simțise Zack la moartea soției sale nu-i dădea dreptul să se servească de ea și să-i distrugă viața pentru simpla satisfacție de a se răzbuna pe Greg.

- A fost o experiență dureroasă, răspunse ea încet.

- Mai mult decât dureroasă, confirmă Suzanne. Am crezut că Jocelyn o să-l facă să-și piardă mințile.

Fură întrerupte de sosirea Gemmei care plângea cu lacrimi fierbinți.

- Carleen spune că eu i-am spart păpușa... Și... și... n-am fost eu.

- Sst! o consolă Suzanne. Nu-i nimic.

Cufundată în gânduri, Eve se îndepărtă pe culoar. Prin ușa întredeschisă a salonului, o zări pe Carleen ghemuită în brațele lui Zack, în timp ce el îi examina păpușa.

Eve întoarse capul în fața acestei scene înduioșătoare. Nimic nu se schimbase, gândi ea cu amărăciune. Suzanne nu făcuse decât să-i confirme ceea ce știa deja: pentru Zack nu va exista niciodată decât o femeie, Jocelyn.

Când intră în încăpere, Carleen cobora de pe genunchii unchiului ei, radioasă.

- Ai reparat-o! strigă ea, strângând jucăria la piept.

În acea clipă, Zack își ridică ochii și întâlni privirea Evei. „Nu este momentul să te lași înduioșată..." își

repetă aceasta de mai multe ori.

Zack probabil că-i bănui confuzia; după cafea, el propuse să-și ia rămas-bun.

O dată singuri în mașină, el remarcă:

- Nu știam că ai așa multă răbdare cu copiii. Le-ai cucerit pe Carleen și Gemma doar într-o singură seară...

- Și pe sora ta Suzanne, adăugă ea răutăcioasă. Sper că ești satisfăcut?

- Ceremonia căsătoriei noastre este mai mult sau mai puțin pusă la punct. Nu rămâne decât luna de miere. Unde ai vrea să mergi?

Cuvintele surorii lui îi răsunau încă în urechi: „Am crezut că Jocelyn o să-l facă să-și iasă din minți..."

- Ne-am întâlnit pe malul apei... Și eu sunt Vărsător! De ce să nu continuăm? răspunse ea pe un ton sarcastic. Ne putem ține de mână într-o gondolă, la Veneția!

- Veneția are drept emblemă un leu... Și este semnul meu zodiacal! Mi se pare de bun augur. Dacă îți place Veneția, vom petrece cincisprezece zile în Italia, promise el amuzat.

- Nu pot să lipsesc atât de mult.

- De ce? Ți-e frica de mine?

- Ce idee absurdă!

El era prea aproape de adevăr. O dată măritată, cât timp i-ar trebui pentru a recunoaște că, în ciuda a orice, îl iubea cu pasiune pe Zack? Acest gând o zăpăci și mai tare.

Zack aruncă o privire rapidă în direcția ei.

- Vrei ca o dată pentru totdeauna să ne lămurim problema?

- Ce problemă?

- Nu exagera, Eve. Îmi datorezi o explicație și nu te voi duce acasă până n-o voi obține.

Numai că ea n-avea chef să se bată. Indiferent de consecințe, nu-l va lua de bărbat. Prefera mai curând să renunțe la el decât să-și împartă viața cu un bărbat care n-o va iubi niciodată.

Va reuși să-l convingă să-i redea libertatea fără ca el să-și pună amenințările în practică? Ea îl acuzase că n-are inimă, dar el își dovedise de mai multe ori generozitatea și înțelegerea. Un Leu superb și generos... Ce ironie! Cum își scotea o batistă din poșetă, el o întrebă:

- Plângi?

- De ce aș plânge?

- Asta mă întreb și eu...

Ea preferă să nu insiste. Între ei se instaură tăcerea până când ajunseră la Windsor.

- Să ne oprim pentru a bea ceva pe un teren neutru, propuse Zack, indicând parcarea unui restaurant luminat strălucitor.

Se părea că el nu dorește ca scena care se petrecuse în dormitor să se repete. O însoți pe Eve până la barul restaurantului și o instală confortabil într-un separeu, în timp ce el urma să comande băuturile. Cu bârnele din stejar masiv, încăperea, cu tavan jos și lumini difuze, invita la confidențe.

- Zack... Eu... eu... nu te voi lua de bărbat! începu ea.

- Bineînțeles că da!

- Nu insista, îți pierzi timpul. Cunosc motivele care te împing să...

- Ar fi prea mult să-ți cer să mă informezi?

- Vrei să te răzbuni pe Greg, explică ea ridicând involuntar tonul.

- Să mă răzbun pe Greg? se miră el.

- N-aș putea trăi cu tine știind că o iubești în continuare pe Jocelyn. Dacă ții să-ți iei revanșa asupra lui Greg, găsește un alt mijloc. Poți să ne rumegi, cu...

- Despre ce vorbești, în fond? o întreba el prinzând-o de încheietura mâinii.

- Lasă-mă! protestă ea cu o voce tremurătoare.

Cu dosul mâinii ea își șterse lacrimile care i se rostogoleau pe obraji. Rimelul îi curgea.

Zack o privi în tăcere înainte de a se executa.

- Eu... Permite-mi să-mi aranjez machiajul. Nu-mi trebuie decât o secundă.

- De acord, acceptă el, și la întoarcerea ta, vom continua discuția noastră.

Când traversa holul restaurantului, ea îl zări pe Robin cu un grup de prieteni. Se duse imediat în direcția lui.

- Eve! Ce surpriză! exclamă fratele ei văzând-o. Ce faci aici?

- Beau ceva în compania lui Zack. Robin, ai venit cu mașina ta?

- Da, de ce?

- Poți să mi-o împrumuți și să te întorci cu unul dintre prietenii tăi?

El se încruntă și o luă deoparte pentru a discuta în liniște.

- De ce naiba ai nevoie de mașina mea?

- Ascultă, n-am timp să-ți explic. M-am certat cu Zack și aș vrea să plec...

- Este înțelept? o întrebă Robin pe un ton conciliant.

În fața disperării care strălucea în ochii surorii sale, Robin capitulă imediat.

- Bine, uite cheile, dar Zack va...

Repede ca un fulger, Eve plecase deja.

Capitolul 10

Fără a mai pierde vreo clipă, alergă până la vechiul Fiat al lui Robin și demară în trombă. Nu îndrăznea să-și imagineze reacția lui Zack. Important era să fugă.

Să fugă de un bărbat ca Zack nu era așa simplu. Existau șanse serioase ca el s-o urmărească. Frank cina în oraș cu niște prieteni și ca n-avea puterea necesară unei a doua confruntări. Vină în direcția șantierului.

La sosirea ei, hangarele erau cufundate în umbră. Eve coborî din mașină și merse de-a lungul cheiului, străduindu-se să nu se gândească la nimic.

Câteva secunde mai târziu, urcă la bordul unui iaht și se așeză în partea din față a acestuia. Clipocitul lin al

apei reuși puțin s-o calmeze. O jumătate de oră mai târziu, ea era tot acolo, cu mintea în repaus, când zumzăitul unui motor o făcu să tresară brusc. Recunoscu imediat puternicul Jaguar al lui Zack.

Cuprinsă de panică, se ridică dintr-un salt. Trebuia să fugă înainte ca Zack să-i bănuiască prezența. Eve pipăi prin întuneric, iar tocul de la pantof i se agăță într-un colac de sfoară. Înainte de a putea schița cel mai mic gest, căzu peste bord într-o jerbă de stropi reci.

Se ridică la suprafață, pe jumătate sufocată. Cum înota în direcția cheiului, îl văzu pe Zack.

- Ce nesăbuință! exclamă el, furios.

Șiroind de apă, Eve crezu de cuviință să spună:

- Să nu crezi că m-am aruncat în Tamisa din cauza ta! Ar fi într-adevăr ridicol!

Era rodul imaginației ei, sau Zack părea sincer îngrijorat?

Ea se clătină pe picioare și el o ridică imediat în brațele lui puternice.

- Te duc la mine acasă, decretă el pe un ton autoritar.

- O să-ți uzi interiorul mașinii.

- Nu mai are importanță...

Când el se instală la volan, ea îi aruncă o privire rapidă. Dintr-un motiv pe care încă nu-l știa, el nu părea așa de supărat cum se temuse ea. La acest gând, bătăile inimii ei se accelerară ciudat. Se putea ca el...

- De unde ai știut că sunt acolo? De ce m-ai urmărit? Era inutil, Zack... Totul s-a terminat între noi.

- Logodnicul tău a făcut treabă bună, nu-i așa? Îmi închipui că din cauza lui nu îndrăznești să ai încredere în mine.

- N-am nici un motiv să am încredere. Să mă iei în căsătorie cu forța nu-ți ajunge... Amenințl să aduci șantierul la faliment!

- N-am nici o intenție de a-l ruina pe tatăl tău.

Ea îl privi, mirată. Era prea extenuată pentru a înțelege. Accepta să-i redea libertatea fără condiții, sau... Nu îndrăzni să-și cerceteze mai profund gândul, de teamă să nu fie dezamăgită.

Pierdută în gânduri, ea nu protestă când el o purtă până la apartamentul său. Dându-și seama că rochia ei umedă nu ascundea nimic, întrebă jenată:

- N-ai niște haine uscate să-mi împrumuți?

- Fă un duș cald. Mă duc să caut o cămașă.

Sub efectul apei calde, mușchii ei contractați se relaxară și în curând încetă să mai tremure. Se înfășură într-un prosop moale și-și puse ordine în coafură. Zack năvăli în baie cu o cămașă în mână.

- Ai fi putut să bați la ușă înainte de a intra.

- Dumnezeule, Eve... Vorbești de parcă nu te-aș fi văzut niciodată așa!

După ce se îmbrăcă, el o conduse în cameră și o obligă să se întindă pe pat.

- Măcar acum, o să mă asculți.

- Totul a fost spus! se apără ea cu vehemență.

- Îmi datorezi mai multe explicații, dar mai întâi vreau să-ți vorbesc despre Jocelyn.

- Inutil... Știu deja...

- Ascultă-mă, totuși!

Ea nu protestă și Zack își începu expunerea cu o voce încordată, de parcă cuvintele îi ieșeau cu greu din gură.

- Am fost căsătoriți vreme de trei ani. Jocelyn avea profesia de manechin. Era o femeie de o frumusețe uimitoare, cu un farmec fascinant...

Eve își strânse pumnii. De ce simțea el nevoia s-o tortureze astfel?

- Nu știam că farmecul ei o s-o piardă, continuă el mai calm. Nu eram căsătoriți decât de câteva luni când a avut prima depresie nervoasă. Am încercat totul pentru a o feri de orice stres la care putea fi supusă...

Oftă.

- A fost o pierdere de timp. Jocelyn avea nevoie să se simtă adulată! Și o dată ce trecuse admirația, nimic n-a mai putut să readucă dorința între noi. Inactivă, ea a vrut să dovedească că mai era încă frumoasă și atrăgătoare, ca în culmea carierei sale.

- Vrei să spui... că avea legături? îl întrebă Eve cu o nuanță de înțelegere.

- Atrăgea privirile bărbaților ca un magnet. La început, am crezut că era felul ei de a recționa după pierderea copilului nostru. Ea nu dorise acest copil. Atunci a fost prima ei tentativă de sinucidere.

Eve își puse instinctiv mâna peste a lui.

- Oh, Zack... Îmi pare rău...

El dădu repede din cap și-i strânse mâna în semn de

recunoștință.

- Jocelyn a consultat psihiatrii vreme de mai multe luni. Nu îndrăzneam să mă îndepărtez de ea, de teamă să nu mai încerce o dată să-și pună capăt zilelor. După o ședere la spital, l-a cunoscut pe Greg. El lucra atunci pentru mine. Eu i-am spus să păstreze distanța. Cum insista, a trebuit să-l concediez. Dar era prea târziu. Într-o zi când m-am întors de la un congres, am găsit casa goală. În lipsa mea, Greg reușise s-o convingă pe soția mea să-și petreacă weekendul cu el. Aparent, s-au certat violent. El trebuia să-și fi dat seama cât de bolnavă era Jocelyn și s-a grăbit să dispară. Ea mi-a telefonat de la Cheltenham, hotelul la care trăseseră. Plângea în hohote. I-am spus să mă aștepte...

- Și pe drumul de întoarcere s-a produs accidentul, termină Eve.

Zack ridică iute capul.

- N-a fost un accident. Jocelyn s-a... sinucis.

Eve își coborî capul, tulburată.

- Era deja moartă când am ajuns. Ușa de la camera ei nu era încuiată cu cheia. Am găsit-o inconștientă, pe pat. O sticlă goală de whisky zăcea la picioarele ei. În mână avea o sticluță de barbiturice. Înghițise toate comprimatele...

Această mărturisire părea că-l costase mult. Continuă totuși, cu fața trasă de mâhnire:

- Nici astăzi nu știu dacă chiar a avut intenția să se sinucidă, sau dacă, până în ultima clipă, a sperat că voi sosi la timp ca s-o salvez. Lăsase un mesaj care nu

conținea decât un singur cuvânt: „Regret..."

A avut loc o anchetă, comisarul a decretat, din lipsă de probe, că moartea fusese accidentală. El a considerat că, amețită de alcool, Jocelyn depășise doza prescrisă, dar fără intenția de a se sinucide.

El scoase un oftat lung.

- Aș fi vrut să-i împărtășesc părerea... Ultimul cuvânt al lui Jocelyn îmi indica însă contrariul. Era felul ei de a se scuza. Mesajul mi-era destinat, dar a fost o serie de împrejurări tragice...

Îi trebuiră mai multe secunde Evei pentru a găsi cuvintele adecvate.

- Zack, îmi pare rău... Ea era deci într-adevăr bolnavă!

- Ar fi trebuit să-ți vorbesc înainte, declară el căutându-i privirea. Era cât pe ce s-o fac, la puțină vreme după logodna noastră...

- În ziua în care ți-am vizitat casa și mi-ai arătat pianul, termină ea.

El încuviință melancolic.

- Înțelegi acum pentru ce am ezitat. Aceste amintiri mă obsedează încă. De mii de ori m-am întrebat ce-aș fi putut să fac pentru a evita această dramă.

- Nu era vina ta! Unele boli de nervi sunt de necontrolat, protestă Eve.

- Eram soțul ei...

Aceste cuvinte simple explicau totul. Chiar și vorbele Suzannei căpătau o altă semnificație. Zack înțelesese la timp că această căsătorie a lui era o greșeală, dar n-ar fi

divorțat niciodată. Ar fi avut impresia că se comportă ca tatăl său, care își părăsise nevasta după ce aceasta fusese desfigurată.

Eve îl ascultase pe Greg și țesuse o poveste pe simple presupuneri. Era răvășită la gândul că-l judecase atât de greșit pe Zack. Nefiind în stare să găsească cuvinte pentru a se face iertată, îi înlănțui gâtul cu brațele.

- Totul este clar, spuse ea abandonându-se. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit...

El o sărută cu înflăcărare.

- Nu, n-a fost spus încă totul, insistă el. Te doresc, Eve. Și eram nebun de gelozie...

- Niciodată nu l-am iubit pe Greg. El m-a convins că tu căutai să te răzbuni din cauza legăturii lui cu soția ta. Te-am mințit că vreau să mă mărit cu el... pentru a-mi ascunde dragostea.

Această mărturisire ridică o greutate de pe conștiința Evei, care avea oroare de minciună.

Un zâmbet fericit lumină fața lui Zack.

- Nimeni nu ne va mai despărți vreodată.

- Nici chiar Stephanie? glumi Eve.

- Stephanie? repetă el ridicându-și sprâncenele. Ea n-a fost decât un obstacol în plus în relația noastră.

- Cum asta?

- Între noi n-a existat niciodată nimic serios, dar este adevărat că înainte de a te întâlni, ieșeam adesea cu ea. După moartea lui Jocelyn, explică el, m-am cufundat total în munca mea. Stephanie tocmai se despărțise de

soțul ei și făcea cu plăcere ore suplimentare. Așa că, atunci când eram invitat din rațiuni profesionale, obișnuiam să-i cer să mă însoțească. Relația noastră se oprea la asta, deși ea sperase că va fi altfel. În fața rezervei mele, mi-a mărturisit deschis... I-am refuzat oferta cu delicatețe. Ea a tras concluzia că voi rămâne fidel pentru totdeauna memoriei lui Jocelyn. În ziua când mi-ai înapoiat inelul, am crezut că ea ți-a povestit totul... În ochii mei, era singura explicație.

- Ar fi trebuit să am încredere în tine, regretă Eve, dar totul s-a petrecut așa de repede între noi. Nu puteam crede că te-ai îndrăgostit așa repede de mine.

- Nici eu! mărturisi Zack cu un zâmbet. Când te-am văzut în acea seară pe treptele debarcaderului... Este greu de explicat. De la prima privire am înțeles că suntem făcuți unul pentru celălalt. Erai cea pe care o așteptasem întotdeauna...

- Am avut aceeași reacție, răspunse Eve izbucnind în râs.

Ea-i întâlni privirea și simți că dorința îi era împărtășită. În clipa următoare, dădeau frâu liber pasiunii lor. Și mai târziu îi cuprinsese un imens sentiment de pace, ca și cum inimile lor saturate de dragoste, atinseseră în sfârșit țărmurile fericirii.

- Sfârșit -

Tipar MIRON Group T/F: 337.42.92